

RESTART2018[☆]

Návrh postkladenského programu KSČM

verze 1.3

Vypracoval s. Richard Pokorný

OBSAH

1) Preambule

2) Drsné vystřízlivění ze sametových slibů

3) Socialismus jako cesta pro budoucnost

4) Dodržování slibů jako neporušitelný závazek občanům

5) Od diktatury politických pseudoelit ke skutečné vládě lidu

6) Od právního řádu sloužícího privilegovaným ke spojení práva s morálkou, spravedlností a ochraně slabších

7) Od ekonomické kolonie k samostatné národohospodářské politice

8) Od trosek ožebračeného státu k silnému garantovi veřejných služeb a důstojného života

9) Od asociálních daní ožebračujících chudé a poklonkujících bohatým ke spravedlivým daním a jejich využití ve prospěch všech občanů

10) Od vlády zdravotních pojišťoven a soukromého kapitálu k modernímu zdravotnictví, v němž na 1. místě je vždy pacient

11) Od popelnice Evropy ke kvalitním potravinám za přiměřené ceny

12) Od džungle bez pravidel k organizovanému systému kvalitního vzdělání všech stupňů

13) Od živoření a dluhových pastí k funkčnímu systému sociálního zabezpečení pro důstojný život každého občana

14) Od vykořisťování závislé práce a žebráckých mezd ke spravedlivým odměnám a skutečné rovnosti zaměstnanců se zaměstnavateli

15) Od hypoték a celoživotního zadlužení k přirozenému nároku každého občana na důstojné bydlení

16) Od podřízenosti agresivním mocenským paktům k bezpečné zemi pro bezpečný svět

17) Od vazalství k rovnoprávné evropské spolupráci

Preambule

Pro tuto verzi není text Preambule prozatím důležitý. Její návrh doplním až po případném dosažení konsensu na hlavních obsahových okruzích nového programu.

2) Drsné vystřízlivění ze sametových slibů

Rok 1989 přinesl občanům této země falešné sliby a plané naděje. Změny, které měly být cestou k demokracii a prosperitě, se ukázaly být vzdušnými zámky a nástrojem manipulace nastupující mocenské třídy. Namísto slibované svobody v naší zemi rychle vznikla krutá ekonomická nesvoboda většiny občanů, započalo vykořisťování pracujících a mohutné rozkrádání majetku státu, tj. majetku náležícího nám všem.

Namísto lidí práce se preferovanou skupinou stali vlastníci výrobních prostředků. Novodobí „demokraté“ rozbili proti vůli většiny občanů tehdejší ústavní úpravě společné Československo. Pravicové strany naší zemi začaly systematicky škodit již okamžikem svého vzniku, zakládaly účelové koalice, umožnily propojení politiky s kmotrovským prostředím a jejich bezbřehá arogance vyvrcholila obřími aférami, které si většina občanů v roce 1989 neuměla představit ani v nejdivočejším snu.

Kvalita života lidí práce postupně klesala, namísto lékařů, učitelů a vědců vznikly nové společenské pseudoelity rekrutované z privatizačních zbohatlíků, nepracujících restituentů, potomků šlechty a odhodlaných tunelářů. Došlo k rozvratu systému společenské soudržnosti, místo které nastoupil neskrývaný individualismus a otevřená preference sobectví. Nemocní lidé byli zatěžováni zdravotnickými poplatky, začali řídit soukromí exekutoři, privatizovaly se podniky, nemocnice a vůbec všechno, co mělo nějakou hodnotu a po čem někdo z novodobé elity zatoužil.

Václava Klause coby otce českého kmotrovského kapitalismu a zuřivého odpůrce přímé demokracie přirovnávajícího manželskou nevěru k adrenalinovému sportu zvolil Parlament posléze prezidentem. Ten se na konci svého druhého období rozloučil hromadnou amnestií i té malé hrstky ze všech tunelářů, které se lopotně podařilo dostat za mříže. O rozkradení zbytku prostředků zdecimovaného státu se postaraly církevní restituce, o jejichž oprávněnosti znělo mnoho pochybovačných hlasů i ze samotných církví. Posledním výstřelem původní kmotrovské gardy byla sekretářka premiéra, která úkolovala generalitu vojenské rozvědky a ke zděšení nás všech jí tato generalita poslouchala.

Po všech těchto událostech není divu, že důvěra lidí v politiku klesla ke dnu. V předčasných volbách roku 2013 se proto lidé upnuli ke hnutí ANO, které se prezentovalo jako antisymbol mafiánského kapitalismu, a lidé vyprahlí touhou po nenaplněné spravedlnosti mu dali důvěru i přesto, že v jeho čele stojí jeden z největších oligarchů této země a hnutí nemá ani oficiální politický program. I přesto, že hnutí ANO skutečně odstranilo z čela politického pelotonu nejhorskí bahniště tvořené společenstvím „ODS a partneři“, systémové problémy této země vyřešit neumí. A ani umět nemůže, neboť je samo součástí systému, který je vyvolal. Možnost řešení popsaných problémů totiž dalece překračuje programy všech kapitalistických politických stran, neboť jejich společným jmenovatelem je sám kapitalismus coby zdroj a zároveň iniciátor vlastních krizí. Ty proto není možno řešit v rámci tohoto systému, ale pouze nahrazením systémem jiným.

Po více než čtvrtstoletí obnovené restaurace kapitalismu v naší zemi se znovu potvrdilo, co jsme věděli již dávno. Kapitalismus opravdu nepředstavuje kvalitativní vyvrcholení historického

vývoje. Není schopen řešit dokonce ani nejzákladnější lidské potřeby včetně práva na důstojný život, které ve 21. století zahrnuje mj. právo na práci a spravedlivou odměnu, bydlení, dostatečnou a zdravou výživu, zdravotní péči, bezpečnost, vzdělání a rozvoj osobnosti. Řešit tyto věci neumí a ani nechce, neboť pro kapitalismus má člověk význam pouze jako zdroj práce přinášející zisk, a i to pouze tehdy, pokud k zisku nevede cesta jiná, kupř. pomocí robotizace výroby.

Kapitalismus už lepší nebude a ani být nemůže, protože zavrženíhodné jsou již jeho základní postuláty. Poté, co se z kapitalismu stal světový hegemon, směřuje jeho vývoj postupně k čím dále větším ohavnostem, jak ukazuje mj. též v současnosti se prosazující forma rentiérského kapitalismu, odhalující jeho parazitickou podobu v plné nahotě, a oproti klasickým formám kapitalismu již nenabízí ani formální prostupnost společenských tříd, nýbrž uměle petrifikuje postavení vrstvy privilegovaných nikoliv nepodobný kastám, kteří do systému čím dál méně odvádějí a čím dál více z něj těží.

Krise, které kapitalismus produkuje, řeší asociálním darebáctvím, vyděračským klackem i válečnými zločiny. Sklízí humanitární pohromy, migrační vlny a explozi teroru. Vládnoucí elity hájí zájmy velkého kapitálu a peníze našich občanů mizí v zahraničí. Církev namísto pomoci potřebným vytrvale saje stát, přičemž mladé rodiny jsou odkázány k životu v nouzi, senioři nemají na nutné léky, chudí chudnou a bohatí bohatnou! Lidé jsou zbaveni důstojnosti a posléze i naděje na její obnovu.

Kapitalismus selhává již ve svém základním paradigmatu, kterým je otevřené uznání „práva silnějšího“. Nutným důsledkem je totiž rezignace na úsilí o dosažení společenské spravedlnosti, které lze chápat jako nezbytný předpoklad legitimacy jakéhokoliv mocenského systému.

Kapitalismus dokonale zneužívá čtyř významných vlastností člověka a společnosti, a sice že:

- lidské potřeby jsou neomezené
- vzácné zdroje sloužící k jejich uspokojení jsou výrazně omezené
- rozdíl ve schopnosti jednotlivců uspokojovat své potřeby jsou extrémní
- člověk usiluje o uspokojení svých potřeb bez významnějšího ohledu na újmu druhých

Pokud jako alokační mechanismus vzácných zdrojů použijeme prostý silový střet mezi úsilím jednotlivců o uspokojení jejich potřeb nazývaný kapitalistickou terminologií „svobodný trh“, důsledky jsou nevyhnutelné. Trh není zdrojem ani referenčním kritériem hodnot, a proto nemůže být ani jejich spravedlivým distributorem. Použitím tržní alokace vlastně říkáme, že vzácné zdroje mají být rozdělovány podle „práva silnějšího“ bez ohledu na to, zda některá ze stran tržního konfliktu předmětné zdroje potřebuje k zajištění existenciálních potřeb a druhá k rozmařilé kratochvíli.

Trh tak nezná přiměřenost ani sociální spravedlnost, je pouze bezpřívlastkovou výslednicí působení sil protikladných zájmů, která nechce a ani neumí být spravedlivá. O uspokojení téměř každé potřeby je nutno „tržně“ bojovat, tj. člověk člověku má být vlkem. Čím silnější, sobečtější a bezohlednější vlk, tím je „tržně úspěšnější“. Kdo nechce či neumí být vlkem, má smůlu. Láska k bližnímu a morálka se zde nenosí.

Jakou cenu na plně liberalizovaném trhu zaplatí smrtelně nemocný pacient farmaceutické firmě za nezbytný lék, jehož úhrada není v zájmu tržně jednající zdravotní pojišťovny? Jakoukoliv, jde mu přece o život. Chce-li žít, akceptuje nakonec jakékoliv podmínky, neboť pouze tehdy bude firma „svobodně“ souhlasit se „svobodným“ uzavřením smlouvy o poskytnutí léku. Učebnice neoliberalismu konstatuje, že dohody mezi tržními stranami bylo dosaženo, tj. trh se vyčistil. A kapitalista dodá, že vše proběhlo „svobodně“ (pacient měl přece svobodné právo umřít).

Vykořisťovatelský základ kapitalismu se však projevuje i v celé řadě dalších aspektů. Člověk je tvor výlučně kolektivní, a to dokonce natolik vyhraněně, že bez kooperace s ostatními v podstatě nemůže existovat. Veškerá lidská kultura je založena na kooperaci, rozvíjení dosažených poznatků mezigeneračním dědictvím a socializaci jednotlivců v rámci lidské společnosti od jeho narození po smrt. Ani sebeschopnější vědec se neobejde bez spolupracovníků, veřejných sítí, ošacení, alimentace i řady dalších statků, bez nichž by svoji práci vůbec nemohl vykonávat a které by si sám nedokázal zajistit. Kapitalismus však každému nabízí „lákavou“ pozici kořistníka, kdy může ze společnosti neomezeně čerpat, ale následně jí nemusí nic vracet.

Celé dějiny jsou prodchnuty snahou vládnoucí menšiny o nalezení co nejefektivnějšího mechanismu k vykořisťování nevládnoucí většiny. Povrchní pohled může budít zdání, že v současnosti již třída vykořisťovatelů není tak zvrácená jako za otrokářství či nevolnictví, když dnes již člověk sám o sobě nemůže být (alespoň fyzicky) vlastnictvím jiného. Takový dojem by však byl klamný, neboť cíle vykořisťovatelů jsou stejné, jen metody sofistikovanější. Třída vykořisťovatelů dospěla vývojem k závěru, že efektivnější než fyzické je tzv. ekonomické nevolnictví – vládnoucí vrstva se nemusí bát o své životy jako při nejružnějších povstáních otroků, a navíc vytváří systém, v němž pro ni třída vykořisťovaných pracuje pod zdáním „svobody“ a někdy i „spravedlivé odměny“, tj. zároveň intenzivněji než by pracovala z přímého donucení. To není žádný humanistický posun, ale ryzí pragmatismus.

Důkazů o teoretickém i praktickém selhání kapitalismu a jeho nereformovatelnosti bychom mohli prezentovat tolik, že by překonaly celou antickou knihovnu. To však není nutné, neboť většina našich občanů to již dávno pochopila z osobní zkušenosti, která je mnohem cennější než tisíce zprostředkovaných důkazů. Pojdme si říci raději něco optimističtějšího. Pojdme si říci, jak společně zajistit občanům této země lepší budoucnost.

Pro tuto verzi není text Preambule prozatím důležitý. Její návrh doplním až po případném dosažení konsensu na hlavních obsahových okruzích nového programu. Pro tuto verzi není text Preambule prozatím důležitý. Její návrh doplním až po případném dosažení konsensu na hlavních obsahových okruzích nového programu.

3) Socialismus jako cesta pro budoucnost

Chceme se pokusit o vytvoření nové socialistické a následně komunistické společnosti, která posune kvalitu života daleko za obzor možností kapitalismu. Na rozdíl od principiálně selhávajícího kapitalismu totiž nesehlala (chceme-li vůbec mluvit o selhání) v případě režimů před rokem 1989 socialistická ideologie, ale státoprávní režimy, které se touto ideologií lépe či hůře zaštitovaly. Poučení z vlastních chyb je samozřejmostí, a na hledání cesty ke spravedlivějšímu společenskému řádu nás posílí.

Reforma či vylepšování kapitalismu nikam nevedou, neboť vykořisťování, prohlubování sociálních nerovností neodvozených od vlastní práce, popírání morálky, nezaměstnanost či bezdomovectví jsou neoddělitelnou součástí kapitalistického systému. Tyto nelidské, asociální jevy lze definitivně eliminovat ze života lidské společnosti jedině odstraněním kapitalismu a vybudováním kvalitativně nového společenského řádu. Náš program tedy začíná tam, kde program ostatních končí, neboť náprava všech zlořádů způsobených kapitalismem je pro nás pouze prvním krokem na dlouhé cestě k budování nové společnosti.

Nastal čas, kdy o potřebnosti hlubokých změn a špatném směru současného vývoje již většina lidí nepochybuje a občané vidí, že současný systém se ocitl ve slepé uličce, ze které nezná východisko. Nastal proto čas k dalšímu posunu ve vývoji naší společnosti.

Nastal čas k započatí budování nové společnosti, kde nesmíme ustrnout pouze na prioritě uspokojení biologických potřeb každého člověka (život, zdraví, alimentace, bydlení, bezpečnost), ale vytvářet co nejlepší podmínky též pro uspokojení klíčových sociálních motivů lidské existence, jakou je touha po lásce, společenském uznání, seberealizaci, spravedlnosti a možnosti identifikace se společností a jejím hodnotovým systémem. Prostředkem k dosažení těchto hodnot musí být mechanismus, pro který tyto hodnoty budou hlavním cílem a který bude primárně založen na společenské kooperaci, nikoliv konfliktu.

Nastal čas nahrazení zformalizované a nefunkční parlamentní demokracie novým systémem lidové parlamentní demokracie se skutečnými zástupci lidu a jejich přímou odpovědností svým voličům. Z toho vyplývá nutnost změnit systém uplatňování formální, kapitalistické parlamentní demokracie, která slouží třídám vykořisťovatelů a jejich spojencům.

Nastal čas obnovy veřejného vlastnictví výrobních zdrojů, nerostného bohatství, technické infrastruktury i podniků ve strategických odvětvích života společnosti, které se stanou hlavním zdrojem financování ekonomického a společenského rozvoje země, uspokojování potřeb pracujících a zvyšování životní úrovně. Bez odstranění či důsledné regulace kapitalistického vlastnictví výrobních prostředků totiž není možné odstranění permanentního společenského konfliktu, neboť zájmy vykořisťovatelů a vykořisťovaných jsou objektivně nesmiřitelné. Jako přirozenou konkurenci soukromých firem a tlaku na zvyšování kvality při poklesu cen je pak potřebné obnovit činnost státních podniků v klíčových oblastech především terciální sféry, jejichž činnost se bezprostředně projeví na zvyšování kvality života každého občana i celé společnosti.

Nastal čas odstranit nespravedlivé vlastnické vztahy založené na vykořisťování závislé práce, a nahradit je novými, které zabezpečí růst životní úrovně pracujících v souladu s potřebami a požadavky společenského pokroku. Současná technologie, úroveň poznání i uvědomění

společnosti umožňují nastolit systém ekonomicky, sociálně i politicky demokratický a spravedlivý.

Nastal čas rovněž povolat k odpovědnosti všechny, kteří zapříčinili ekonomický, společenský i morální úpadek země a neoprávněně se obohacovali na úkor pracujících

Nastal čas nás, občanů této země, a naší nové budoucnosti! Nastal čas otevřeně říci, že naší naději na lepší budoucnost je socialismus!

4) Dodržování slibů jako neporušitelný závazek občanům¹

Klíčovým prvkem ve vztazích politické strany a voličů musí být pevná důvěra. Za prvořadé považujeme přesvědčit naše voliče, že vše co slibujeme hodláme beze zbytku naplnit. Víme, že po trpkých zkušenostech s falešnými sliby množství nejrůznějších politických stran je obtížné někomu věřit, a proto se pokusíme předložit několik argumentů, proč mohou voliči věřit zrovna nám.

Naše strana se v řadě charakteristických rysů odlišuje od jiných politických stran. Jsme stále stranou masovou a nikoliv volební a náš program je naší životní filozofií i doktrínou lepšího fungování společnosti. I proto jsou naše programové cíle dlouhodobě konstantní a stále se opíráme o vědecké poznatky dialektického materialismu, který postupem vývoje společnosti opakovaně prokazuje svoji šokující přesnost a pravdivost. Naše ideologické ukotvení je proto na zcela jiné úrovni a s neporovnatelně pevnějšími základy než u jiných politických stran, které se neopírají o žádné vědecké učení a reprezentují pouze určitý soubor názorů, v čase obvykle velmi proměnlivý.

Politiku vnímáme jako službu občanům a poslání. KSČM má zdaleka nejširší členskou základnu ze všech politických stran u nás, což nám umožňuje provádět i nejpečlivější kádrový výběr, který je dlouhý a náročný. Pouze ti nejlepší z nejlepších z hlediska politických schopností, znalostí, mravní způsobilosti a oddanosti naší myšlenky pak mohou stranu reprezentovat navenek. Veškerá pravidla, která nabízíme společnosti, striktně aplikujeme především na sebe. V tomto ohledu musela určitými změnami projít i strana samotná, neboť je pro nás klíčové, abychom šli v dodržování námi navrhovaných pravidel příkladem. Nejsme tedy stranou, která káže vodu a pije víno a rádi o tom kdykoliv kohokoliv přesvědčíme. Stranický řád odměn je založen na přísně progresivním zdanění, a výkon veřejných funkcí tak pro nikoho z nás není cestou k obohacení. Nejsme stranou knížecích salónů a polstrovaných křesel. Naši politiku realizujeme se stejnou pečlivostí na půdě Parlamentu i na ulici a nejlépe se cítíme mezi Vámi občany při diskusích, společenských a dalších akcích, které nám umožňují co nejlépe Vám naslouchat a skutečně řešit Vaše problémy.

Všichni jsme omylní a proto přes sebelepší organizaci nelze vyloučit, že i mezi námi se najde někdo, kdo nás i Vás zklame. Tvrdit, že nám se to nemůže stát, by byla fatální lež hned v úvodu. V takovém případě má však strana dostatek mechanismů, aby byl takový jednotlivec bezodkladně zbaven veškerých rozhodovacích pravomocí a v případě závažných provinění též stranické příslušnosti. Pakliže způsobí komukoliv škodu či jinou újmu zpronevěřením se našemu programu, bude z naší iniciativy hnán k bezpodmínečné právní i politické odpovědnosti.

KSČM je připravena převzít celostátní vládní odpovědnost či vstupovat do vládnoucích koalic na krajské či obecní úrovni, avšak pouze pokud bude mít možnost za těchto podmínek realizo-

¹ Text v této kapitole pracuje s jistou fikcí, že ve fungování strany již došlo k provedení nezbytných paralelních změn (např. zavedení progresivních odvodů z příjmů z politiky do stranické pokladny), s nimiž nový program musí tvořit systémový komplex. Některé charakteristiky KSČM uváděné v této kapitole proto samozřejmě neodpovídají nynějšímu stavu strany.

vat svůj program. Ve všech ostatních případech bude KSČM důslednou a nekompromisní opozicí, která bude všemi silami prosazovat svůj program coby závazek daný svým voličům. Nikdy a za žádných okolností nebudeme dělat programové kompromisy výměnou za zisk funkcí či jiných výhod. Pokud by tento závazek někdo ze stranických řad porušil, nebude již do veřejných funkcí nikdy nominován.

V reminiscenci na období před rokem 1989 se nutně někteří voliči zabývají též otázkou, zda by strana neobnovila autoritativní režim s modelem výlučné státní ideologie či zavřenými hranicemi. Tyto obavy jsou naprosto liché z mnoha důvodů. KSČM vznikla jako všechny ostatní politické strany současného systému až po roce 1989, není a nikdy nebyla nástupnickou organizací KSČ. Nikdo z vysokých funkcionářů tehdejší KSČ se na řízení současné KSČM osobně nepodílí a náš program, situace ve společnosti i geopolitické podmínky jsou s těmiž proměnnými za období KSČ nesrovnatelné. Období před rokem 1989 rozhodně nebylo černobílé, a tvrdit, že bylo vše dobře by bylo stejně hloupé jako tvrzení, že bylo vše špatně. My chceme stavět na všem dobrém, co období před rokem 1989 naší zemi přineslo a doplnit to celou řadou dalších opatření tak, abychom vytvořili moderní socialistický stát 21. století. Současnou situaci navíc nelze v ničem srovnat s poválečným obdobím minulého století a rozjitřeností emocí, které v zemi vládly. Ve vývoji demokratického vládnutí jsme rovněž téměř o století dále a v hodnotově vyspělé Evropě, kam chceme patřit, neexistuje stát, který by se opíral o jiné než demokratické zřízení, a bez respektu k přirozenoprávní zásadě suverenity lidu bychom se velmi rychle octli v absolutní izolaci. Vnitrostranicky jsme možná nejdemokratičtější stranou našeho politického systému s mnohastupňovým systémem kolektivního rozhodování, který zcela vylučuje usurpaci moci jednotlivcem či úzkou skupinou. Navíc je-li základním cílem naší politiky umožnit skutečnou vládu lidu, je vyloučené, abychom lidu jeho suverenitu mohli současně upírat. V neposlední řadě se v našem programu opíráme o natolik široké zakotvení přímé demokracie, že voliči by nás měli možnost zbavit moci již při prvních zárodcích autoritativního přerodu, a to případně i hlasováním z vlastní iniciativy realizované pomocí moderních technologií bez potřebné součinnosti státních orgánů a bezprostředně po vzniku takových událostí.

5) Od diktatury politických pseudoelit ke skutečné vládě lidu

Politický systém etablovaný u nás po roce 1989 má daleko ke slibům o svobodě, demokracii a vládě lidu. Kapitalistický řád rychle ovládl prostředky k prosazování vůle úzké skupiny privilegiovaných a vytvořil mechanismus, jak vůli lidu účinně obcházet pod formálním zaštitěním „parlamentní demokracií“, a to i v nejzásadnějších otázkách. Nejprve tak nově vzniklý systém rozvrátil společné Československo, a to přes odpor obou národů a v rozporu s tehdejší ústavní úpravou. Následně započal postupnou destrukci celého společenského systému a prosazením jednoho svévolného aktu za druhým (liberalizace cen a zahraničního obchodu, privatizace státního majetku a strategických odvětví ekonomiky, soukromí exekutoři, církevní restituční, naštěstí nenaplněný záměr výstavby amerického radaru atd). Ústavní předpoklad zakotvení přímé demokracie zůstal i po téměř 30 letech nevyslyšen a z pozice pravicových stran vždy ignorován s arogancí jim vlastní bez ohledu na to, že patříme v Evropě k naprostému minimu států, kde moc lidu končí vhozením lístku do volební urny. Tato politika mění demokracii v ubohou karikaturu, vůli voličů se přezíravě vysmívá a ústavní zásady mění v cár papíru. O našich osudech rozhodují hrstky „elit“, přesvědčených o vlastní nedotknutelnosti. Místo služby voličům se starají o svoji kapsu a neštítí se ničeho, co jim pomůže udržet se u moci.

To vše chceme změnit!

Pro KSČM je demokracie reflektující vůli lidu páteří všeho, oč trvale usilujeme. Mechanismus přímé demokracie v rozsahu, jenž se osvědčuje nejen v řadě evropských států, je jednou z našich klíčových priorit. Jeho prosazení je tím naléhavější, čím víc se jednání mnoha členů legislativy i exekutivy vzdaluje vůli jejich voličů a preferuje bezohledné jednání v zájmu majetku i moci proti zájmům a právům demokratické většiny. To je hlavním důvodem, proč se zakotvení přímé demokracie tak zuřivě brání a proč my v přímé demokracii spatřujeme jednu z klíčových záruk proti jejich dosavadní svévoli.

Ústavní princip suverenity lidu a jeho reálné naplnění považujeme za základní podmínku a předpoklad demokracie. Prosadíme model moderní demokratické formy vládnutí, kde je zastupitelské rozhodování doplněno, omezeno a někdy i nahrazeno referendy, lidovými iniciativami, lidovými vety a možností lidové žaloby, a celý politický systém je tak pod trvalou kontrolou lidu. Suverénní moc lidu musí být pomocí nástrojů přímé demokracie reálně prosaditelná i v mezivolebním období, resp. právě v něm, neboť v něm se odehrává život společnosti. Lidská práva nesmí být jen apely na papíře závislé na schopnosti jednotlivců se jich domoci, ale musí být garantována státem. Prosadíme důslednou ochranu lidských práv dle LZPS i mezinárodních úmluv, jakož i rovnoprávné postavení hospodářských a sociálních práv s ostatními základními právy

Poslanci, senátoři, zastupitelé a další musí lidu sloužit a být mu odpovědní, a nikoliv jej ovládat, obelhávat a zneužívat k dosahování vlastních mocenských cílů. Nemohou si myslet, že jsou nedotknutelní a jejich předvolební sliby jsou jen nezávazné proklamace s cílem urvat moc – pro

mimořádné situace musí proto existovat též imperativní mandát umožňující voličům iniciovat odvolání zvoleného poslance, senátora či zastupitele v případě jeho zjevného odklonu od předvolebního programu jeho strany. Všemi prostředky budeme usilovat též o nalezení funkčního řešení výkonu imperativního mandátu přímo voliči, a to i za pomoci moderních technologií umožňujících okamžitou odezvu na politické dění.

Politika nesmí být prostředkem k protiprávnímu kořistění politiků, politické korupci a dalším činnostem, který z ní činí namísto služby voličům službu vlastní kapse a podporují prorůstání podnikatelského prostředí s politikou. Pro kontrolu těchto jevů je nezbytný zákon o majetkových příznáních pro všechny občany překračující určitou výši majetku, a nadto též rozšířeně informace o majetku politiků, veřejných činitelů a vysokých úředníků veřejně dostupné v příslušném registru.

Politika nesmí být vyhledávána ani těmi, kdo místo práce pro svoji zemi touží po mamonu. Nebude-li lákadlem ke zbohatnutí, nebude lákat nepoctivce, což přispěje k přirozené kultivaci politického prostředí u nás. Za tímto účelem je nezbytná zákonná úprava platů politiků a veřejných činitelů tak, že nepřesáhnou dvojnásobek průměrné mzdy.

Vůle občanů nesmí být deformována většinovými prvky ve stylu „vítěz bere vše“ běžnými v anglosaském světě. Menšina občanů nesmí být umlčena většinou, jak požaduje též čl. 6 Ústavy. Styl vládnutí „všechno nebo nic“ odporuje demokracii. Jsme proto nejen pro udržení, ale též pro další posilování prvků poměrného zastoupení ve volebních zákonech na úkor prvků většinových, aby výsledek každé volby byl co nejvěrnějším odrazem názorů ve společnosti. Právo musí obsáhnout též jednotlivé pojistky proti zneužívání legislativního procesu i práva k zastřeným účelům (legislativní „přílepký“ apod.)

Rozhodování voličů ve volbách by nemělo být svazováno vůlí politických stran či dokonce jejich finančními možnostmi. Je proto potřebné posílit vliv voličů na konečný výsledek zvýšením váhy preferenčních hlasů, neomezováním kandidatury na členství v politických stranách a v duchu judikatury Ústavního soudu odstranit ekonomické bariéry volební kampaně (kupř. tzv. volební kauce), které eliminují chudší strany a zvýhodňují strany s podporou silného kapitálu.

Odpovědnost politiků a úředníků musí mít nejen politickou, ale i právní dimenzi. Naším cílem je proto právní zakotvení civilní i trestní odpovědnosti představitelů státu i územních samospráv za nekompetentní rozhodování, hrubou nedbalost a závažná pochybení, jakož i zpřísnění odpovědnosti vlády za výkon vlastnických práv státu v podnicích s majetkovou účastí státu.

Politická moc nesmí být automatická a totožná bez ohledu na to, jestli k volbám přijde 75 či 25 procent voličů. Je zřejmé, že síla mandátu zvolených zástupců není jen otázkou procentní podpory, ale též celkového počtu odevzdaných hlasů (tj. volební účasti), z níž je tento procentní zisk odvozen. Musíme také rozlišovat mezi nevoliči, kteří skutečně nemají zájem volit a nevoliči, které by volit chtěli, ale žádná z politických stran je neoslovila. Po vzoru některých zahraničních úprav proto zavedeme možnost odevzdat ve volbách prázdný hlasovací lístek s právními důsledky pro sílu mandátu vlády z takovýchto voleb vzešlých (tj. např. od určitého procenta hlasujících prázdným lístkem by orgány veřejné moci neměly mandát k přijímání něk-

terých rozhodnutí, ledaže by byly potvrzeny souhlasem v referendu).

Stát a politici nesmí být již ani nástrojem velkých vlastníků či ekonomicko-politických lobby, či dokonce umožňovat prorůstání organizovaného zločinu do státních i politických struktur na všech úrovních. Je nezbytné rovněž vyloučení politického nátlaku na policejní orgány, státní zastupitelství i soudy a nekompromisní právní ochrana proti tomuto jednání. Soudy musí být skutečně nezávislé na politické moci.

Musíme budovat nezávislost soudnictví tak, aby bylo skutečně odolné proti veškerým politickým či jiným účelovým tlakům. Nezávislost však nevybudujeme tím, že budeme přistupovat na diktát soudců ohledně zvyšování platů bez ohledu na jejich růst v jiných profesích. Nepřistoupíme na hru, že soudce nebude korumpovatelný tehdy, pokud jeho platem překonáme nabídky korumpovatelů. Zpřísníme kritéria výběru soudců tak, aby se jimi mohli stát jen kvalitní osobnosti, kteří hájí spravedlnost a odmítají korupci z morálního přesvědčení, a nikoliv pro peníze.

Vytvoříme rovněž systém skutečně demokratického řízení veřejnoprávních médií s poměrným zastoupením, který skoncuje se svévolí mediálních manažerů, kapitálových skupin, lobby a monopolem některých politických a ideologických skupin a otevře se demokraticky zvoleným zástupcům občanské veřejnosti (zástupci koncesionářských poplatníků, rovnoprávně delegovaní poslanci a zastupitelé, odborové organizace, zástupci vědy a výzkumu, profesní sdružení apod.)

Svobodné a necenzurované informace jsou základem politické svobody, která neexistuje tam, kde veškerá média ovládají soukromí vlastníci a usilují o regulaci internetu coby jediného zdroje, který nemají zcela pod kontrolou. Z toho důvodu nepřipustíme regulaci internetu coby klíčového zdroje necenzurovaných informací

Veřejnoprávní informační servery i zpravodaje od centrálních po místní nesmí být monopolem většinových politických uskupení blokujících vstupy opozice. Rovnoměrný prostor na principu poměrného zastoupení musí být i zde vymezen právním řádem včetně nástrojů jeho vymahatelnosti.

6) Od právního řádu sloužícího privilegovaným ke spojení práva s morálkou, spravedlnosti a ochraně slabších

Právní řád v naší zemi je vším jiným než nástrojem spravedlnosti. Oproti stavu před rokem 1989 se počet právních předpisů mnohonásobně zvýšil, pro laika je již zcela nesrozumitelný, bez drahé právní pomoci soukromými advokáty se v něm běžný občan nemá šanci ničeho domoci, předpisy jsou často mnohoznačné a pro ochranu privilegovaných se vždy najde nějaký „správný“ paragraf, který je podkladem často šokujících rozhodnutí vylučujících spravedlnost i zdravý rozum. Došlo k oddělení práva od morálky, kdy právo již není ani oním „minimem morálky“, ale prostým nástrojem vládnoucí většiny, který nemusí nijak ospravedlňovat svůj účel společenskou prospěšností či dokonce spravedlností. Samostatnou kapitolou jsou pak ryze účelové předpisy, které otevřeně a bezostyšně povyšují vůli privilegovaných na státem vymáhaná pravidla a jsou nástrojem perzekuce pracující většiny či znevýhodněných skupin (nemajetní, zdravotně postižení, senioři atd).

To vše chceme změnit!

Prvním nutným krokem je revize právního řádu s cílem odstranit duplicitní, přebujelou, nespravedlivou, nadbytečnou či bezúčelnou legislativu a vytvořit přehledný právní řád, v němž se vyzná i běžný občan bez nutnosti využívat komerční právní pomoc. Stát je tvůrcem i vynutitelem práva, je proto zodpovědný i za jeho kvalitu, srozumitelnost a přístup bez ekonomických či jiných bariér pro každého občana.

Základním požadavkem je obnovení průniku morálky do práva. Nemorální právo nemůže být právem demokratického státu. Nelze ukládat tresty pouze za naplnění formálních znaků trestného činu i přestupku. Vždy je nutné zkoumat, zda posuzované jednání vůbec bylo společensky nebezpečné, jako tomu bylo dříve. Aplikace práva musí odpovídat jeho účelu vycházejícího ze společenské potřeby a nezbytné je odstranění represí za porušení formy bez porušení obsahu, tj. odstranění šikanózní aplikace práva.

Právo musí poskytovat ochranu především těm, kdo si ji nedokáží zajistit sami. Klíčová je pro nás zvýšená ochrana ohrožených společenských skupin (děti, senioři, nemajetní atd.) právním řádem. Obdobně nekompromisně musí právo postupovat proti těm, kdo zneužívají něčí slabosti či tísně, a obsáhnout tak tvrdé právní postihy vůči spekulantům a lichvářům všeho druhu, a dalším obchodníkům s chudobou. Exekuce již nesmí být byznysem a hodnota dluhu nesmí narůstat o lichvářské úroky a být zdrojem nemravného zisku. Nezbytností je úplné zrušení zákona umožňující provádění exekucí soukromými exekutory plné nespravedlností a nelidskosti a výkon exekuční moci vrátit zpět do rukou státu.

Právní formalismus, pozitivismus a hypertrofie trestního práva jsou ve vyspělé části Evropy dávno překonány, u nás naopak čím dál víc bují. Za každou drobnost u nás hrozí vězení a naopak vůči některým organizovaným formám hospodářské kriminality, politické korupce či zásahům do života a zdraví je justiční systém mnohdy bezbranný. I proto jsme na čele žebříčku

evropských států v počtu vězněných osob, mnohdy za bagatelní kriminalitu, a řada společensky vysoce nebezpečných činů naopak zůstává bez trestu. Přebujelý vězeňský systém stojí obrovské peníze a jeho resocializační role je nulová, odsouzení z něj po odpykání trestu vychází většinou ještě více zkažení, než do něj přišli. Společnosti to nic nepřináší a zároveň mnoho bere. Trestní i přestupkové právo spolu s organizací výkonu trestu odnětí svobody a vazby vyžaduje zásadní reformu s obnovením dvojího testu spáchání trestného činu (tj. nejen formální znak naplnění skutkové podstaty, ale i znak materiální v podobě potřebné společenské nebezpečnosti), odstranění univerzality trestu odnětí svobody, prioritu alternativních trestů či přesunu bagatelní kriminality do přestupkového práva a naopak zpřísnění délky trestů pro závažná protispolečenská jednání.

Prosadíme uzákonění finančních sankcí (např. za přestupky) nikoliv v absolutních číslech, ale jako procentního podílu na průměrné mzdě či majetku pachatele přestupu po vzoru kupř. skandinávských států, aby sankce dopadala na jednotlivce dopouštějící se protiprávního jednání se stejnou intenzitou a znamenala spravedlivou jednotu intenzity postihu (tj. např. za určitý dopravní přestupek sankce ve výši jedné průměrné mzdy přestupce bez ohledu na to, jaká je její výše).

Nedopustíme, aby došlo k dalšímu zhoršování kvality života našich občanů v důsledku dříve uzavřených či nově uvažovaných mezinárodních dohod, obchodních či arbitrážních doložek či naší příslušnosti k jinému organizačnímu celku. Provedeme revizi stávajících závazků a vypovíme takové, u nichž by i po započtení případných hospodářských či politických sankcí převážil pro naši zemi užitek nad ztrátami.

Nekompromisně trváme na transparentnosti výběrových řízení, zavedení účinného systému veřejného sledování zakázek od zadání po realizaci i tvrdých postizích za jejich svévolné předražování založené na tiché dohodě nebo jiném nezákonném postupu soutěžících firem a úředníků. Prosadíme též novelizaci Zákona o státní službě s tvrdými postihy za korupci, zejména ztrátou všech výhod státních úředníků a doživotním zákazem výkonu státní služby.

7) Od ekonomické kolonie k samostatné národohospodářské politice

Postupná privatizace státního majetku i státních služeb přinesla katastrofální důsledky. Český průmysl byl zničen, drasticky byla poškozena schopnost českého zemědělství zásobovat občany kvalitními potravinami, nejperspektivnější a nejvýnosnější poklady „rodinného stříbra“ národní ekonomiky byly vyvedeny do cizích rukou nebo vytunelovány a ponechány v troskách. Hospodářská politika státu se omezila na restriktivní „škrťformy“ sloužící pouze k zachování základních funkcí státu, aby mohly být jeho hodnotné části zprivatizovány. Česká republika se po roce 1989 postupně stala kolonií Západu. Toto postavení ničí české hospodářství dvakrát, a to přímou likvidací jeho vysoké úrovně i kapacit, podruhé úrovní mezd neodpovídající produktivitě práce. Z české kolonie odchází ročně stovky miliard Kč (značná část státního rozpočtu) do mateřských firem západních kolonizátorů. Ekonomika ČR byla vysávána soukromým zahraničním kapitálem již od počátku 90. let, avšak podřízené a závislé postavení České republiky bylo oficiálně institucionalizováno až jejím vstupem do Evropské unie v roce 2004. Západní kapitál vysává všechny země bývalého východního bloku těmito dvěma způsoby, které navenek vypadají odděleně, ale ve skutečnosti tvoří jeden spolupracující celek. Další dopady vazalského postavení ČR na sebe navazovaly v souvislosti s restitucemi, privatizacemi a likvidací veřejného sektoru, které státu v podstatě znemožnily nadále se starat o potřeby svých obyvatel a učinili z něj trvalý zdroj vysávání českým i zahraničním kapitálem

To vše chceme změnit!

Připravíme a prosadíme koncepci restrukturalizace ekonomiky ČR s akcentem na vybrané obory průmyslu a zemědělství spojené s diverzifikací výroby a služeb a určením krátkodobých, střednědobých a dlouhodobých cílů v přípravě přechodu k socialismu. Naším cílem je smíšená ekonomika primárně založená na domácích společnostech, ale otevřená i všem zahraničním subjektům v oblastech, které nebudou domácími subjekty dostatečně či konkurenceschopně pokryty. Pro domácí i zahraniční subjekty však musí platit rovné podmínky především v oblasti realizace daňových odvodů na našem území, přednostní zaměstnávání našich občanů a výše mezd odpovídající produktivitě jejich práce.

Jedním k bezodkladných úkolů je okamžité zastavení další privatizace státu. Provedeme inventuru státního majetku, prověření privatizačních procesů a prosadíme nepromlčitelnost privatizačních zločinů, přičemž u významnějších podniků v nepříznivé situaci je prvním řešením převod do veřejnoprávní správy. Zavedení důsledné cenové regulace oligopolů a preference veřejnoprávního vlastnictví jsou dalšími opatřeními „první linie“.

Navrátíme vlastnictví zdrojů, těžby i zpracování strategických surovin a hospodářskou činnost v klíčových ekonomických odvětvích (voda, elektřina, plyn, uhlí, tepelná energie atd.) do rukou lidu k provozování státem na nepodnikatelském principu s návratem výnosů do systému, a s tím související stanovení regulované ceny plynu, elektrické energie, vody, stočného, tepla a paliv. Jedna z největších hanebností vůči občanům za období pravicových vlád byly církevní

restituce. Uděláme vše pro to, aby se prostředky, o které byly jejich prostřednictvím okradeni občané této země, vrátili zpět do jejich rukou.

Nebudeme pokračovat v dosavadní cestě závislosti na hospodářství Západu, kdy naši zaměstnanci dostávají při stejné produktivitě práce výrazně nižší mzdu než jejich západní kolegové, přičemž ceny výrobků a služeb jsou u nás oproti západním státům naopak mnohdy vyšší, a to vše při obvykle odlišném složení s nižší kvalitou. Situaci ale odmítáme řešit i opačným extrémem v podobě vytvoření závislosti české ekonomiky na jiném hegemonu, ať už z Východu, Severu či Jihu. Odmítáme jakýkoliv další program hospodářské závislosti! Naším cílem musí být ekonomická soběstačnost.

Prosadíme proto cestu ze závislosti na velmocích, která bude vyžadovat rozsáhlé změny v oblasti ekonomické struktury hospodářství, daňové, monetární i fiskální politiky, přičemž systémové pozitivní dopady se projeví v makroekonomických i mikroekonomických ukazatelích a oblasti zaměstnanosti, které budou popsány v této i dalších kapitolách.

Prosadíme zcela novou daňovou, dotační a zaměstnaneckou politiku, díky které naší zemi opustí takové nadnárodní korporace, které odsud pouze vyvádějí zisky a čerpají dotace, zaměstnávají zde primárně cizince či platí našim zaměstnancům výrazně podhodnocené mzdy vzhledem k produktivitě jejich práce. Díky tomu naší zemi opustí parazitní korporace, které naší ekonomice nic nepřinášejí a pouze vysávají její zdroje. Tím dosáhneme uvolnění ekonomického prostoru pro státní i soukromé subjekty vytvořené s cílem uspokojení poptávky domácího trhu, kterým poskytneme i potřebnou podporu v případě, že vytvoří a budou udržovat plnohodnotná pracovní místa pro české zaměstnance s mzdami odpovídajícími produktivitě jejich práce.

„Okno ekonomické příležitosti“ vzniklé na českém trhu po odchodu parazitních společností chceme využít takovým způsobem, který nejlépe odpovídá přirozeným potřebám a zájmům české společnosti. Proto prosadíme, aby byla tato ekonomická příležitost rozdělena mezi státní podniky, soukromé podnikatele a družstva. Tímto přechodem vznikne v ČR nová vlastnická struktura ekonomiky, která by měla sloužit zájmům českých občanů.

Podstatou českého hospodářství musí být uspokojování domácí spotřeby a export konkurenceschopného zboží či investičních celků. Při konkurenci jednotlivých subjektů trhu musí stát nastavit mantinely, které zastaví mzdový „závod ke dnu“, kdy je konkurenční výhodou nižší cena práce, a naopak podpoří konkurenci v nabídce kvality, ať už z hlediska využitých technologií, kvality, spolehlivosti, variability či rozsahu poskytnutých služeb.

Změna struktury české ekonomiky přinese narovnání mezd ve vztahu k produktivitě práce. Odstraníme nynější stav, kdy jsou u nás výrazně nižší mzdy než ve státech západní Evropy (např. vůči Německu třetinové) i v případě vyšší produktivity práce našich zaměstnanců, který je zapříčiněn tím, že zboží vyráběné u nás má charakter subdodavatelských polotovarů, jeho

hodnota je nízká a nízké jsou proto i české mzdy.

Podpoříme obnovu potravinové soběstačnosti České republiky a obnovu zemědělských kapacit. Jednou z metod bude vytvoření státní a družstevní sítě prodejen potravin, která umožní distribuci českých zemědělských produktů na české stoly bez cenových deformací a rovněž v odpovídající kvalitě.

Abychom nadále nebyli jen montovnou Evropy či vietnamským tržištěm, musíme maximalizovat potenciál, který v naší společnosti je. Všemi prostředky budeme podporovat rozvoj vědy, výzkumu a inovací a jejich investiční a finanční zabezpečení na relativní úrovni srovnatelné s nejvyspělejšími státy EU. Zajistíme svobodu vědeckého výzkumu, jehož výsledky budou přístupné bez bariér autorských práv či licencí.

Výrobní technologie budoucnosti (tzv. 4. průmyslové revoluce) založené na umělé inteligenci a robotizaci zůstanou v rukou státu za účelem zajištění užitku všech občanů. Cesta k vytvoření umělé inteligence je výsledkem intelektuální práce stovek předchozích generací a je nepřipustné, aby si ji přivlastnila úzká skupina podnikatelů, kteří ji na konci tohoto technologického vývoje začnou provozovat. Stát musí v souvislosti s jejich zaváděním vytvořit též příslušné sociální programy adekvátně řešící problematiku snižování počtu klasických pracovních míst ve výrobě v souvislosti se zaváděním těchto technologií.

Exportní zájmy státních i soukromých subjektů podpoříme ekonomickou diplomacií na trzích, které budou vhodné pro české produkty s vysokou přidanou hodnotou. Opět s podmínkou, že získané kontrakty pomohou vytvoření plnohodnotných pracovních míst pro české zaměstnance s adekvátními mzdami.

Zastavíme též ničení životního prostředí v zájmu soukromých vlastníků a globálního kapitálu, ale nikdy nebudeme podporovat ani ekoterorismus, který brání rozvoji dopravní infrastruktury či zakazuje lidem chodit do lesa na borůvky. Pro nás je vždy na prvním místě člověk a budeme proto pečovat o životní prostředí a přírodní zdroje k užitku a kvalitnímu životu člověka.

Budeme prosazovat všestranný kulturní rozvoj společnosti zejména cestou podpory kulturních aktivit kolektivů a jednotlivců rozvíjející humánní hodnoty. Budeme podporovat zpřístupnění sportu a rekreačních pohybových aktivit všem bez rozdílu tak, aby se opět mohly stát masovými aktivitami a nikoliv kratochvílí vyvolených či byznysem velkých firem.

Všechny výše uvedené kroky hospodářských strukturálních změn musí vytvořit skutečnou šanci mladé generaci k realizaci vlastních projektů a snů, k obnovení kvalitního života na venkově i v odlehlých oblastech a otevřou příležitost pro všechny, kteří doposud vážili ve fatálním kruhu nedostatku financí, dluhů, byrokracie, kartelových dohod, protekce, korupce – tj. všeho, co dohromady tvoří kapitalismus.

8) Od trosk ožebračeného státu k silnému garantovi veřejných služeb a důstojného života

Postupná privatizace systému veřejných služeb způsobila totální rozvrat v uspokojování existenciálních potřeb našich obyvatel. Polistopadový režim zdědil desítky let budovaný fungující a komplexní systém veřejných služeb. Za necelých 30 let svého vládnutí k němu nedokázal přidat vůbec nic, a naopak téměř vše co existovalo rozkradl, rozprodal, vykořenil z plnění svého společenského účelu, vytvořil chaos, nedostatek a destrukci. Všechny segmenty veřejných služeb se potýkají s chronickým podfinancováním, nemocniční lékaři a učitelé se ze společensky prestižních skupin stali ekonomickými nevolníky, lékařská péče je hluboce podvázána všemi možnými soukromými zájmy, školy ztratily úroveň i autoritu, sociální systém hasí dětskou stříkací pistolí mohutné sociální požáry a sehnat byt k důstojnému životu znamená zadlužení na celý život.

To vše chceme změnit!

Okamžitě zastavíme pokračující privatizaci veřejných služeb a prosadíme vznik státních podniků k obnovení poskytování služeb státem ve významných odvětvích ekonomiky a vytvořením konkurence současným soukromým poskytovatelům, s cílem nabízet tyto služby za férové ceny bez vyvádění zisku, a působit tak zároveň na snižování zisků komerčních provozovatelů, z čehož budou mít prospěch všichni občané této země.

Takto by měla postupně vzniknout komerční banka ve vlastnictví státu nabízející běžné bankovní služby občanům, státní mobilní operátor, síť státních čerpacích stanic, státní autobusový dopravce především pro nedostatečně obsluhované meziměstské linky, síť maloobchodních prodejen potravin, páteřní síť neziskových nemocnic, poliklinik a lékáren i další dle existující společenské potřeby. Obnovíme zároveň dostatečné dopravní spojení drážní a autobusové veřejnoprávní dopravy po celé zemi po všechny dny v týdnu dle potřeb občanů.

Stát je coby tvůrce a garant systému veřejných služeb primárně odpovědný za uspokojování potřeb svých občanů a veřejné služby musí být realizovány k uspokojení potřeb obyvatelstva nezbytných pro lidsky důstojný život. Klíčová je tak plošná nároková dostupnost hodnotově významných statků (kupř. bydlení, ošacení, alimentace, práce a zdravotní péče), zaručující lidsky důstojný život každému člověku bez ekonomických bariér. Uspokojení těchto potřeb je dle našeho přesvědčení nárokem každého člověka a nikoliv nejistotou, o kterou musí bojovat s ostatními.

Pro nepřekonatelný rozpor mezi účelem soukromého a veřejného způsobu hospodaření je nezbytné vypojení tržního mechanismu v klíčových odvětvích ekonomiky či služeb veřejného zájmu, v ostatních segmentech jeho regulace. Stát je v rozporu s různými floskulami v této oblasti nejlepší hospodář, protože nepotřebuje ze své činnosti vyvádět prostředky na uspokojování neuspokojitelných soukromých zájmů soukromých vlastníků, a na rozdíl od soukromých subjektů má mnohem lepší předpoklady pro nestranné a objektivní rozhodování, protože není

osobně zainteresován na hospodářském výsledku své činnosti.

Kritériem poskytování veřejných služeb nesmí být jejich ekonomická rentabilita, ale kvalita uspokojování těchto potřeb. Proto je nelze provozovat ani částečně podle tržních zásad, kde hlavním kritériem je dosažení zisku. Kritériem hodnocení kupř. zdravotního systému tak není dodržení vyrovnaného rozpočtu, ale průměrná délka života občanů, úspěšnost v léčbě, výskyt jednotlivých chorob atd. Aby výsledky mohly být špičkové, vyžaduje to velké množství finančních prostředků generovaných na principu solidarity (progresivní daně, přerozdělování apod.) a nikoliv na principu adresné spoluúčasti (trestat někoho poplatky za to, že je nemocný). Užitek však z toho má každý jednotlivec i celá společnost (není asi nikdo, kdo může říci, že nikdy nebude potřebovat lékaře či že mu nezáleží na věku, jehož se dožije) a naším cílem je, aby tento užitek byl co největší.

9) Od asociálních daní ožebračujících chudé a poklonkujících bohatým ke spravedlivým daním a jejich využití ve prospěch všech občanů

Daňová politika se u nás doposud nevzpamatovala z drakonických zásahů pravicových vlád, která z ní vytvořila naprosto nepřijatelný, asociální a současně nefunkční systém, který vybírá jen zlomek potřebných prostředků. Daňové zákony jsou tak nepřehledné, že se v nich nevyznají ani mnozí odborníci, natož pak běžní občané. Rozložení daňového břemene je nespravedlivé, kdy na nemajetné dopadá mnohdy rdousícím efektem, a bohaté s bezednými majetky s úklonami obchází. Namísto progresivního zdanění příjmů je těžištěm současného systému zdanění spotřeby v podobě nepřímých daní, což opět dopadá nejvíce na nízkopříjmové skupiny, neboť jejich příjem sotva stačí na pokrytí základních potřeb, a vysoká DPH jej dále znesnadňuje. Ani desetitisícové daně neovlivní možnost uspokojovat své životní potřeby skutečně bohatým, kdežto i několik stovek navíc měsíčně je doslova existenciálním rozdílem nízkopříjmové domácnosti. To však současný asociální systém nevidí, či spíše vidět nechce. Boháč se tak směje, chudák pláče.

To vše chceme změnit!

Prosadíme komplexní daňovou reformu založenou na spravedlivém rozložení daňového břemene. Daňový výnos musí umožnit kvalitní fungování systému veřejných služeb a nezasahovat do prostředků, které jednotlivci potřebují k pokrytí výdajů potřebných pro důstojný život. V případě přímých daní prosadíme daňovou progresivitu se zavedením 5 daňových pásem daně z příjmů FO a 3 pásem daně z příjmů PO, což přinese růst objemu celkově vybraných daní při snížení daní chudým a zvýšení bohatým tak, že nízkopříjmovým skupinám se budou snáze uspokojovat jejich základní potřeby a vysokopříjmovým skupinám zbude stále dostatek prostředků na uspokojování i potřeb aspirativních.

Ze stejných důvodů provedeme naopak snížení zdanění spotřeby, kde prosazujeme návrat k sazbám nepřímých daní k hodnotám před zásahem pravicových vlád v roce 2007 (tj. 5 a 19 %). Daňový systém doplníme úlevami či daňovými paušály pro nízkopříjmové občany, zavedením milionářské daně a daně na luxusní zboží. Uděláme maximum pro selektivní zdanění parazitního vlastnictví, kdy jediným vztahem vlastníka k jeho majetku je určitá forma příjmu z toho plynoucí, aniž by daný majetek jakkoliv dál zhodnocoval vlastní prací.

Zavedeme zdanění spekulativních přesunů kapitálu a sankční daňové sazby za přesuny do daňových rájů. Zamezíme odlivu zisků do zahraničí prosazením požadavku, že zdanění probíhá tam, kde probíhá výroba. Stát musí ukončit politiku pobídek dalším zahraničním korporacím, která je symbolem politiky nulového zisku pro stát a nízkých mezd pro zaměstnance.

EET se ukázala jako systém skutečně omezující hromadné okrádání státu a tím i zlepšující objem výběru daní. Podporujeme pokračování tohoto systému a jeho další precizaci v zájmu občanů i všech poctivých podnikatelů.

10) Od vlády zdravotních pojišťoven a soukromého kapitálu k modernímu zdravotnictví, v němž na 1. místě je vždy pacient

Nový režim po roce 1989 přebíral rozsáhlý, propracovaný a na svou dobu velice vyspělý systém zdravotní péče. Rozsah, v jakém jej neoliberální vlády dokázaly zdevastovat, je stěží uvěřitelný. Zavírají se oddělení i celé nemocnice, utíkají lékaři i střední zdravotnický personál, chybí peníze na účinné léčebné programy, modernizaci zařízení a někdy i na udržení v chodu toho stávajícího. Prohrávajícím jsou zde pacienti i nemocniční lékaři a vítězem kapitalisticky provozované zdravotní pojišťovny a farmaceutické firmy, které odčerpávají ze systému obrovské sumy prostředků a vytvořily zde naprosto nepřijatelný systém, v němž o léčbě rozhoduje pojišťovna namísto lékaře a léčba se nekoná podle nejlepších medicínských možností, ale podle „ekonomické akceptovatelnosti“. Zrušení větší části zdravotnických poplatků bylo jen drobným úspěchem, který nemůže vyvážit přetrvávající destrukci celého systému.

To vše chceme změnit!

Právo na ochranu zdraví je základním lidským právem a oprávněným nárokem každého občana na základě Listiny základních práv a svobod, mezinárodních úmluv i práva EU. Učiníme nekompromisně veškeré kroky, aby toto právo u nás začalo být naplňováno.

Řadě nemocí lze předcházet důslednou prevencí. Pro kvalitu života je lepší vůbec neonemocnět než být kvalitně léčen, nemluvě o aspektech ekonomických. Prosadíme proto systémové preventivní programy pro zdravou populaci a speciální screeningové programy pro skupiny potenciálně ohrožené výskytem určitých druhů chorob. Všemi prostředky budeme podporovat pokračující genetický výzkum s cílem vytvořit co nejkomplexnější program umožňující odhalit skryté dispozice k různým onemocněním, přičemž zvláštní pozornost budeme věnovat zejména onkologické genetice, díky níž je možné u pacienta zasáhnout proti nádoru již v předklinických stádiích, kdy je plné vyléčení pravidlem. Obnovíme též preventivní školní zdravotní a stomatologické prohlídky pro děti a mládež.

Prosadíme vznik páteřní sítě státních neziskových nemocnic, poliklinik a lékáren. Pouze tak je možné zajistit takovou péči o pacienty, kde klíčovým kritériem je její nejlepší kvalita a nikoliv kritéria ekonomická. Současně tím vytvoříme tlak na soukromé poskytovatele zdravotní péče, aby snížily své marže a zkvalitnily péči, pokud chtějí v konkurenci státní sítě obstát. Zároveň tím vytvoříme systematiku základních, specializovaných a superspecializovaných pracovišť, kdy se jednotlivá pracoviště ve stejném spádovém obvodu nebudou překrývat a do hlavních center se soustředí klíčoví specialisté pro nejnáročnější medicínské postupy. Nemá smysl, aby okresní nemocnice zkoušela operace zhoubného nádoru oka, a obdobně nesmyslné je, aby v superspecializovaném centru ošetřovali zapíchnutou třísku. Systematizace je klíčem k mnohem lepší péči i některým úsporám.

Prosadíme razantní zlepšení pracovních podmínek nemocničních lékařů s přijetím opatření k

zastavení jejich odlivu do zahraničí. Vzhledem k náročnosti, významu a odbornosti práce musí mít nemocniční lékaři přednost před ambulantními specialisty a ambulantní specialisté před lékaři praktickými. Především nemocniční lékaři jsou pro společnost naprosto nepostradatelní, hájí nejvýznamnější hodnoty a mají ohromnou odpovědnost. Tomu by měla odpovídat jejich mzda, která již při nástupu do zaměstnání nesmí být nižší než průměrná mzda v zemi, jakož i jejich postavení v pracovněprávních vztazích. Je rovněž nemyslitelné, aby nemocnice řešily chronický nedostatek lékařů jejich přesčasy v rozporu se zákoníkem práce, kdy lékaři často slouží několik směn za sebou. Je to zcela nepřijatelné pro lékaře i pro pacienty. Asi nikdo z nás by nechtěl, aby ho operoval lékař, který tři noci nespal. A společnost donekonečna nemůže spoléhat na morálku lékařů, že konají svoji práci i za tristních podmínek, protože ji prostě považují za své poslání.

Současný systém zdravotních pojišťoven fungujících na podnikatelském principu je největší kaňkou a brzdou našeho zdravotnictví. Tento parazitní mechanismus nahradíme vznikem jediné státní neziskové zdravotní pojišťovny, která bude spolu s dalšími státními zdravotními ústavy provádět též důslednou kontrolu finančních toků ve zdravotnictví, lékové politiky i lobbingu farmaceutických firem.

Žádný pacient, včetně nevyléčitelně nemocných seniorů, nesmí být zdravotním systémem odmítnut a musí být o něj postaráno dle nejlepších možností medicíny až do konce života. Tuto odpovědnost stát nesmí na nikoho přenášet či před ní zavírat oči. Řešením není žádný hospic či pořádání sbírek na nemocné děti, kterým pojišťovna nechce zaplatit léčbu – taková zvěrstva v naší společnosti navždy skončí! Prosadíme stát, pro který bude prvotřídní péče o každého občana samozřejmostí a ctností.

11) Od popelnice Evropy ke kvalitním potravinám za přiměřené ceny

Oblast potravinářství je rovněž od roku 1989 zatížena trvalým poklesem kvality a naprostým rozvratem v některých odvětvích. Došlo k likvidaci českého zemědělství a namísto jeho kvalitních produktů jsou na pultech nekvalitní alternativy z dovozu, a to mnohdy dokonce za vyšší ceny. Opustily se původní kvalitní výrobní postupy, protože jsou pro kapitalistickou výrobu příliš drahé (např. metoda klasického kvasu třetího stupně při výrobě chleba). Namísto očekávaného zboží ze západní Evropy zaplavily naše pulty po vstupu do EU jejich levnější náhražky s jiným složením, doplněné pestrobarevnými obaly s mizerným obsahem v podobě polských potravin. Velké řetězce nabízejí kvantitu zboží s pokulhávající kvalitou. K čemu je 10 variant jednoho výrobku na pultech, když 8 z nich nemá dostatečnou kvalitu? Není náhodou, že většina dnešních výrobků by neprošla původními přísnými potravinářskými normami ze 70. a 80. let.

To vše chceme změnit!

Právo „nemít hlad“ vyplývá z garancí Listiny základních práv a svobod, mezinárodních úmluv i práva EU. Učiníme nekompromisně veškeré kroky, aby toto právo u nás začalo být naplňováno. Obnovíme maloobchodní síť potravin ve vlastnictví státu, které nabídnou kvalitní potraviny za férové ceny a obnovení přísných norem kvality potravin. Současně tím vytvoříme tlak na soukromé prodejny potravin, aby snížily své marže a zkvalitnily péči, pokud chtějí v konkurenci státní sítě obstát.

Zrovnoprávníme podmínky pro domácí potravinářskou produkci, provedeme posílení potravinové bezpečnosti a soběstačnosti. Budeme prosazovat politiku kvalitních potravin z domácí produkce namísto levné nekvalitní produkce zahraniční. Zavedeme potravinářské normy, které budou nejméně stejně přísné, jako normy z 80. let minulého století.

Prosadíme důsledné naplnění práva na potřebnou alimentaci. Budeme všemi prostředky podporovat povinnost odevzdávání nepotřebného jídla z obchodních domů do potravinových bank, jejich přerozdělování potřebným a prosadíme zajištění každodenního nízkonákladového stravování pro osoby v existenční nouzi. Pomoci potřebným nesmí být kladeny žádné bariéry a nikdo nemá právo znehodnotit potravinu, kterou by jiný mohl ještě využít.

Odmítneme dohody TTIP, CETA či jakékoliv jiné, které by znamenaly zhoršení životního standardu našich občanů či nutnost akceptovat u nás zboží nesplňující naše normy a stát se tak potravinovou džunglí a smetištěm USA, Kanady, či kohokoliv jiného. Pokud by byly schváleny Evropskou unií, na našem území nepřipustíme jejich aplikaci.

12) Od džungle bez pravidel k organizovanému systému kvalitního vzdělání všech stupňů

Rovněž oblast školství má u nás trvale klesající kvalitu. Došlo k rozvrácení systému předškolního vzdělávání. Byly zrušeny jednotné osnovy na základních školách, struktura vzdělání je fragmentarizovaná, kvalitní učitelé odcházejí za lépe placenou prací, ztratila se autorita učitelů na školách a objevují se dříve zcela nemyslitelné jevy (šikana učitele žáky apod.). Kvalita výuky upadá a od nejnižších stupňů se velmi odlišuje v závislosti na tom, v jaké lokalitě je realizována. Namísto toho se vyrojily desítky škol soukromých s úrovní nízkou či žádnou. Zejména středoškolské a vysokoškolské vzdělání prošlo obrovskou devalvací a v některých oborech dnes již vysokoškolský diplom je pouhým cárem papíru. Kromě toho čím dál víc chybí provázanost vzdělávacího systému s trhem práce, některé obory jsou zatíženy chronickým nedostatkem pracovních sil, jiné jsou trvale předimenzovány.

To vše chceme změnit!

Právo na vzdělání je základním lidským právem a oprávněným nárokem každého občana na základě Listiny základních práv a svobod, mezinárodních úmluv i práva EU. Učiníme nekompromisně veškeré kroky, aby toto právo u nás začalo být naplňováno.

Budeme reagovat na mravní devastaci současné generace žáků základních a středních škol, která je výsledkem rezignace na hodnotovou a socializační roli vzdělání. Vzdělání musí být úzce propojeno s výchovou a socializací jednotlivce. Cílové společenské hodnoty musí vzdělávací systém vštěpovat a šířit, přičemž dílčí prvky se mění v závislosti na příslušném stupni, ale jejichž základ zůstává stejný. Vzdělávací systém musí vést své adresáty k vzájemné lásce, respektu, spolupráci, empatii, vzájemné podpoře a symbiózní koexistenci zájmů i cílů jednotlivce a kolektivu, umožňující každému uspokojovat své zájmy a přitom neškodit druhým. Musí vštěpovat klíčové mravní principy soužití ve společnosti a spolupráce, povinnost nikomu neškodit, chránit slabší a pomáhat jim, ochotu a schopnost tvrdě a poctivě pracovat, uvědomění významu kolektivní povahy člověka a odpovědnosti i závazků jednotlivce vůči společnosti apod. Hodnotově orientovaná výchova je jedním z klíčových prostředků k maximalizaci pozitivních vlastností člověka na úkor těch negativních s trvalou intergenerační multiplikací a jejich posilováním coby aspirativních složek lidského charakteru.

Prosadíme odpovědnost státu za kvalitu, financování a dostupnost vzdělávání, jakož i uplatnění absolventů na trhu práce. Vzdělání a následné zaměstnání nutno chápat jako navazující procesy ekonomické aktivity každého jednotlivce, a proto musí být vzájemná návaznost neustále sledována a koordinována. Vybudujeme rovněž státem garantovaný systém celoživotního vzdělávání.

Obnovíme jednotné státem garantované osnovy učiva na základních školách. Již na základních školách zavedeme předměty vyučující základy ekonomické, sociální a právní gramotnosti, posílíme možnosti rané specializace volitelnými předměty a vyhledávání talentovaných žáků.

Provedeme revizi současné podoby inkluze na školách, jež zhoršuje podmínky výchovně – vzdělávacího procesu, poškozují žáky běžných tříd i žáky inkudované, kteří nestačí požadavkům obsahu a tempa výuky v běžných třídách. Prosadíme, aby se inkluze vrátila do faktické podoby před 1. zářím 2016

Obnovíme dostatečnou infrastrukturu školských zařízení, jeslí a mateřských školek. Zařízení musí být dostatek pro všechny děti, nesmí existovat přeplněné třídy či dokonce odmítání přijetí dětí do školky z kapacitních důvodů.

Učitelé všech stupňů škol jsou dlouhodobě zatíženi silně podprůměrným odměňováním. Prosadíme navýšení mezd učitelů nejméně na hodnotu průměrné hodinové mzdy a civilní i trestněprávní odpovědnost rodičů za chování svých nezletilých dětí ve škole. Jakékoliv projevy agrese, šikany či násilí budou nekompromisně trestány, ať již se jich žák dopustí vůči jinému žákovi či dokonce vůči učiteli. Musíme obnovit školy, které budou vzdělávat a vychovávat, a učitelé k tomu potřebují autoritu danou zákonem.

Prosadíme vzdělání podle schopností, nikoliv podle peněženky. Cílem je co nejširší přístup občanů ze všech sociálních skupin ke kvalitnímu vzdělání, vyloučení ekonomických a sociálních bariér či naopak privilegií určitých skupin občanů v oblasti vzdělávání. Nepřipustíme školné v žádné podobě při řádném průběhu studia.

Zajistíme dohled nezávislých odborníků nad obsahem výuky na všech typech škol a vyloučíme jednostrannou manipulaci vědomím žáků a studentů i účelový vliv zájmových skupin napojených na politické strany.

Prosadíme právní rámec fungování a regulaci neziskových organizací s kontrolami, zda skutečně plní dobročinné účely a tyto nejsou jen zástěrkou pro vyvíjení jiné činnosti příp. řízené z jiných států.

13) Od živoření a dluhových pastí k funkčnímu systému sociálního zabezpečení pro důstojný život každého občana

Sociální oblast lze označit za „první mezi rovnými“ z hlediska postupné devastace od nástupu pravicových vlád po roce 1989. Vzhledem k vysoké nezaměstnanosti, která naší zemi dlouhou dobu provázela, poklesu reálné hodnoty mezd a skokovému nárůstu cen zboží i služeb se většina lidí postupně ocitla na hranici chudoby a hluboko pod hranicí průměrné mzdy. Patologický vývoj rozložení ekonomické síly našich občanů znamená trvalé přibližování stratifikačnímu modelu USA či jiných kapitalistických zemí, kdy hrstka lidí má velmi vysoké příjmy, střední třída téměř neexistuje a velká většina má příjmy podprůměrné. Tento stav pochopitelně způsobil prudký nárůst lidí závislých na nějaké formě sociálních dávek či podpory. Jejich výše však na pokrytí skokově rostoucích nákladů na život v nově budovaném společenském řádu nepostačovala, a proto mnoho nemajetných rodin i s pomocí sociálního systému s největším vypjetím pokryje jen své základní potřeby. Důsledkem byl pochopitelně i nárůst kriminality, bezdomovectví, prohlubování problémů strukturálně postižených regionů apod. Současné období ekonomické konjunktury tyto problémy částečně zastřelo, avšak jejich podstata zůstává stejná, a vzhledem k dosažení limitních možností kapitalismu může být příští ekonomická krize pro společnost již osudná.

To vše chceme změnit!

Právo na sociální zabezpečení a zajištění svých životních potřeb je základním lidským právem a oprávněným nárokem každého občana na základě Listiny základních práv a svobod, mezinárodních úmluv i práva EU. Učiníme nekompromisně veškeré kroky, aby toto právo u nás začalo být naplňováno.

Sociální práva jsou stejně důležitá jako práva osobní či politická a přímo reflektují naplnění zásady lidské důstojnosti. Provedeme příslušné ústavní i zákonné úpravy a zajistíme plnohodnotný obsah a vymahatelnost sociálních práv. Prosadíme ratifikaci Revidované sociální charty i dalších významných sociálních úmluv Českou republikou a jejich přímé používání v právním řádu.

I důchodce může být bohatý, stejně jako vdova, samoživitelka či nezaměstnaný restituent. Tito lidé pomoc ze sociálního systému nepotřebují, protože své potřeby dokážou plnohodnotně uspokojovat z vlastních zdrojů. Klíčovým pro nárok na čerpání ze systému sociálního zabezpečení musí být celková výše majetku občana na základě jeho majetkového přiznání. Zavedeme proto status „nemajetné osoby“ v několika stupních a teprve splnění tohoto statusu spolu s případnou další sociální událostí (rodičovství, sňatek, pohřeb atd) bude rozhodujícím kritériem pro přiznání sociální podpory či péče a její výše či podoby. Současný sociální systém vyplácející některé sociální dávky na základě konkrétní sociální události komukoliv (např. porod), je naprosto nesmyslný, neboť na jedné straně zbytečně rozhazuje a na straně druhé pomáhá nedostatečně. Není důvod sociálním systémem podporovat osoby ekonomicky soběstačné, a naopak osoby

ekonomicky nesoběstačné je nutno podpořit tak, aby jim to umožnilo skutečně lidsky důstojný život. K čemu je rodině bez příjmů příspěvek na bydlení 600 Kč, když nájem je stojí 2.500Kč? Kde mají vzít ten zbytek? My zajistíme lidsky důstojný život všem občanům, kdy pro nás není rozhodující formální „rovnost příležitostí“, ale obsahově hodnotová „rovnost ve výsledku“, tj. v lidsky důstojném životu každého občana.

Speciální ochranu potřebují specificky ohrožené nemajetné osoby, jako nemajetné matky samoživitelky, nemajetní senioři, nemajetní chronicky nemocní či zdravotně postižení. Kromě zvýšených sociálních dávek prosadíme i sociální služby na odstranění jejich znevýhodnění, Bezpodmínečně trváme na uzákonění náhradního výživného jako řešení pro matky samoživitelky a nároku dítěte garantovaného a vymáhaného státem Zvýšenou podporu poskytneme též nemajetným rodinám s dětmi i nemajetným novomanželům, a to především formou novomanželských bezúročných půjček na vybavení pro nízkopříjmové domácnosti. Prosadíme též pravidelnou a dostatečnou valorizaci důchodů i sociálních dávek, zastavíme prodlužování věku odchodu do starobního důchodu, a zavedeme institut tzv. minimálního důchodu nad úrovní životního minima.

Nesoběstačné osoby (senioři, zdravotně postižení apod.) mají právo žít ve svých domácnostech s plným uspokojením svých potřeb, přičemž péči o ně nelze ponechávat jen na možnostech ekonomicky aktivních rodin. Vytvoříme proto komplexní systém státem i územní samosprávou organizované terénní péče o nesoběstačné osoby (senioři, zdravotně postižení apod.) zahrnující dovážku jídel, nákupy, ošetřovatelskou péči a další potřebné služby, které musí být nemajetným dostupné zdarma.

V zemi, kde existují miliardáři, není místo pro absolutní chudobu, ghetta, bezdomovectví a sociální vyloučení. Prosadíme vytvoření ucelené koncepce státu a územní samosprávy na pomoc bezdomovcům, jako terénní služba, zvýšení počtu lůžek v azylových domech, pravidelné lékařské prohlídky a zajištění každodenního nízkonákladového stravování. Z napojení na systém veřejných financí naopak vyřadíme soukromé agentury sociální péče i veškeré další prostředníky, kteří namísto kapes nemajetných občanů naplňují kapsy vlastní.

14) Od vykořisťování závislé práce a žebračských mezd ke spravedlivým odměnám a skutečné rovnosti zaměstnanců se zaměstnavateli

Problémy v oblasti zaměstnanosti v mnohém kopírují problémy z oblasti sociální. Po r. 1989 byla odstraněna plná zaměstnanost spolu s povinností státu každému uchazeči zajistit práci, čímž začalo období ohromných sociálních otřesů. Kvalifikovaná česká pracovní síla začala postupně pracovat za třetinové mzdy oproti sousednímu Německu ve prospěch zahraničních firem. V souvislosti s restitucemi, privatizacemi a likvidací veřejného sektoru došlo k masivním propouštěním. Noví soukromí vlastníci v honbě za maximálním ziskem do vlastní kapsy hledali úspory především ve mzdových nákladech, a tak kromě propouštění došlo i na snižování mezd, přetěžování zaměstnanců, odstranění zaměstnaneckých benefitů a dalších restrikcí vlastníků vůči běžným zaměstnancům. V oblasti útlumových odvětví (např. hornictví) zůstávaly tisíce lidí nejen bez práce, ale i bez reálné šance ji znovu získat a bez pomoci účinné pomoci ze strany ožebračeného státu. Se zaměstnanci se začalo nakládat mnohdy jako s věcmi a velkým problémem bylo vůbec práci získat, nehledě ke vzdělání, praxi, věku či výši mzdy, na kterou bylo uchazečům o zaměstnání doporučováno se předem neptat s tím, že je to „nehodné“. Jednostrannou preferenci zaměstnavatelů ještě podtrhovaly snahy pravicových vlád zcela zrušit minimální mzdu a donutit lidi ke kočovnému způsobu života, tj. stěhování se za prací, a to třeba i několikrát do roka. Naprostá zvrhlost a asociálnost tohoto přístupu je zřejmá na první pohled a vyjadřuje pohrdání obyčejným lidem. Nynější ekonomická konjunktura některé problémy dočasně zakryla, ale to je pouze přechodný jev neměnicí podstatu problémů, a to včetně přetrvávajícího vykořisťování závislé práce a skutečnosti, že 75 % lidí má podprůměrnou mzdu, která mnohdy nestačí k důstojnému životu.

To vše chceme změnit!

Právo na práci i příznivé pracovní podmínky a spravedlivou odměnu jsou základními lidskými právy a oprávněným nárokem každého občana na základě Listiny základních práv a svobod, mezinárodních úmluv i práva EU. Učiníme nekompromisně veškeré kroky, aby toto právo u nás začalo být naplňováno.

Prosadíme zajištění rovného postavení zaměstnavatele se zaměstnancem s důslednými ochrannými mechanismy pracovního práva, posílením postavení odborů coby přirozené protiváhy orgánů zaměstnavatele a reálnou možností zaměstnanců bránit se svévoli zaměstnavatelů. Zaměstnanec musí být pro zaměstnavatele partnerem, nikoliv nevolníkem či zdrojem vykořisťování, a v tomto postavení musí cítit od státu jednoznačnou ochranu. Prosadíme regulaci trhu práce všude tam, kde působí újmu slabší straně pracovněprávního vztahu a spravedlivý podíl na užití vytvořených hodnot pro zaměstnance. Prosadíme též posilování účasti zaměstnanců na řízení a dozoru podniků.

Obnovíme nejen právo na získání práce, ale i jeho kvalifikovanou podobu v podobě práva na

práci odpovídající vzdělání a praxi každého zaměstnance. Dalším důležitým prvkem je podpora vytváření absolventských míst, chráněná pracovní místa pro zdravotně handicapované a ohrožené osoby (např. nemajetní nad 55 let). Prosadíme též adresné rekvalifikační programy pro sociálně vyloučené či dlouhodobě nezaměstnané s následným garantovaným získáním příslušného pracovního místa, a budeme přísně postihovat nelegální zaměstnávání včetně tzv. švarcsystému

Omezíme množství zahraničních pracovníků na území ČR. Jde zejména o využívání a vykořisťování práce (nelegálně pobývajících) občanů jiných států. Omezením „dovozu levné práce“ se uvolní prostor pro české zaměstnance, a při nastavení nových pravidel odměňování zaměstnanců bude i tato práce, doposud odměňovaná minimálně, opět žádána. Tím dojde k narovnání pracovního trhu.

Práce se musí stěhovat za lidmi a nikoliv lidé za prací. Je základní povinností státu zajistit lidem práci tam, kde žijí. Prioritou před hospodářskou činností musí zůstat rodina a její sociální zázemí. Nepřipustíme proto její ničení tím, že otec jako živitel rodiny bydlí přes týden na ubytovně daleko od domova, neboť nikde v okolí nenašel práci. Nepřipustíme ani to, aby se musely stěhovat za prací celé rodiny, odcházet z vytvořeného sociálního prostředí a svých domovů, a jejich děti začínali každý rok na jiné základní škole. Takový systém je projevem naprosto zvrácených hodnot a pohrdání člověkem. Budeme podporovat též přirozenou harmonizaci rodinného a pracovního života s jasnou prioritou života rodinného, a to především pomocí flexibilních forem práce a úlev zaměstnavatelům umožňující výkon práce alespoň částečně z domova

Zastavíme vykořisťování závislé práce a prosadíme požadavek na spravedlivou odměnu, přičemž za stejnou práci musí být rovněž stejná odměna. Mzdy nesmí být ve zjevném nepochopitelném poměru s ekonomickým přínosem, jenž zaměstnanci svému zaměstnavateli přinášejí. Spravedlivé odměňování musí být závislé na vzdělání, délce praxe a ekonomickém přínosu zaměstnance, a nikoliv na libovůli zaměstnavatele a jeho touze po mamonu. Minimální mzda by postupně měla dosáhnout až 50 % průměrné mzdy.

Prosadíme požadavek příznivých pracovních podmínek na všech pracovištích a zvýšení odpovědnosti zaměstnavatele za nemoci vzniklé či spoluvzniklé na pracovišti. Zaměstnavatele naučíme, že na ochranných pracovních pomůckách pro zaměstnance se nevyplatí šetřit, pokud nechce platit mnohonásobně více na pokutách a odškodném, jehož vymáhání zajistí stát. Výrazně posílíme též pravomoci kontrolních orgánů v oblasti bezpečnosti práce a dalších pracovněprávních předpisů.

15) Od hypoték a celoživotního zadlužení k přirozenému nároku každého občana na důstojné bydlení

Před rokem 1989 probíhala mohutná výstavba městských sídlišť pro miliony lidí. Lidé zde našli pohodlné bydlení se vším, co potřebovali a co do té doby nebylo samozřejmostí, jako dálkový přívod studené i teplé vody, elektřiny a plynu, v okolí veškerou potřebnou infrastrukturu v podobě obchodů, školek, škol, lékařských středisek a dopravní obslužnosti MHD. Jakkoliv byly tyto „králíkářny“ vysmívány představiteli porevolučního režimu, sami za téměř 30 let nedokázali pro občany postavit ani zlomek toho, co komunisté v období předchozím. Většina lidí proto i dnes bydlí v těchto „králíkářnách“, ovšem s tím rozdílem, že dnes se za stejný byt, který se tehdy přiděloval zadarmo např. jako náborový příspěvek při nástupu do zaměstnání, platí takové sumy, že na něj většina lidí nedosáhne a zadlužují se hypotékou na desítky let dopředu. Od roku 1989 navíc uplynulo již mnoho let, takže za tuto investici lidé nedostanou nový byt jako tenkrát, ale byt starý nejméně 30 let, který vyžaduje řadu oprav, stejně jako porevolučně zanedbávané společné části bytových domů. Na dnešních sídlišťích navíc už není infrastruktura jako dřív, místo lékařského střediska je her-na, z obchodního střediska je vietnamská tržnice, školka je na několik let dopředu obsazená a ve škole vládnou dětské gangy, kterých se bojí i samotní učitelé.

To vše chceme změnit!

Právo na důstojné bydlení náleží mezi základní lidská práva podle ústavních úprav mnohých demokratických států. U nás je přímo vymahatelné na základě mezinárodních smluv o lidských právech i práva EU, a vyplývá též z Listiny základních práv a svobod. Chceme posílit jeho vnitrostátní zakotvení na ústavní i zákonné úrovni a jeho důsledné vymáhání.

Prosadíme obnovení masivní výstavby státních bytů, které budou nabízeny k nekomerčnímu nájmu jednotlivcům či prodávány za nákladové ceny. Tím snížíme nesmyslné ceny nemovitostí a především bytů ve velkých městech, a současně uspokojíme trvale vysokou poptávku po bytech. Lidem jde o to, aby měli kde bydlet a nemohli o bydlení přijít, a nikoliv nutně o to, aby si mohli podepsat v bytě každou dlaždici svým jménem

Vytvoříme státní program výstavby startovacích bytů pro mladé rodiny a přidělování sociálních bytů pro nemajetné. Prosadíme zákon o sociálním bydlení a regulaci nákladů na bydlení pro nemajetné, stanovení normativů sociálně potřebných bytů a zavedení dalších opatření, jejichž cílem bude čelit nárůstu chudoby i zadlužování.

Vedle státní bytové výstavby by měla komplementárně probíhat též výstavba komunální, družstevní a podniková, přičemž obecně podpoříme veškeré stavební projekty realizované na neziskovém principu.

Prosadíme výkup starších bytů do vlastnictví státu i územních samospráv za účelem nájemního bydlení pro sociálně slabé rodiny a výrazný rozvoj lidsky důstojného bydlení pro ohrožené skupiny občanů, tj. chráněného bydlení pro handicapované občany či nemajetné matky pečující

jí o dítě a nouzového bydlení pro občany v tísni

Prosadíme rovněž výstavbu a modernizaci domovů a zařízení pro seniory a rozvoj terénních služeb dojíždkové péče, které seniorům umožní zůstat v domácím prostředí. Zasadíme se též o to, aby infrastruktura vystavěná před rokem 1989 na městských sídlištích začala opět sloužit svému původnímu účelu.

16) Od podřízenosti agresivním mocenským paktům k bezpečné zemi pro bezpečný svět

Bezpečnostní situace ve světě se trvale zhoršuje. Rozsáhlou měrou k tomu přispívá agresivní vojenská politika USA, jejíž zásahy v severní Africe, Turecku, Sýrii, na Korejském poloostrově či na hranicích s Ruskem dramaticky zhoršily situaci ve světě, spustily nejhorší fázi migrační vlny a přivedly svět na pokraj jaderné apokalypsy. Členstvím v NATO s hegemonií USA podporujeme tyto kroky, aniž nám přináší bezpečnostní záruky. Naopak, podíl na útočných válkách USA a NATO naši zemi vystavují do pozice agresora a její bezpečnost snižují. Obdobným rizikem je radikalizovaný terorismus ovládaný islámským fundamentalismem usilující o světovládu obdobně jako imperialismus americký, přičemž jeho mohutné šíření, ekonomické zázemí, nesmiřitelnost a drakonické metody jsou spolu s migrační vlnou vážnou hrozbou pro celou evropskou civilizaci. Destabilizace, kterou je aktuálně postižena celá severní Afrika a Blízký Východ se rozšířila i na východ Evropy na Ukrajinu. V Polsku a Maďarsku došlo v posledních letech k zásadnímu obratu domácí politiky k autoritativním režimům. Všechny tyto hrozby se naší země dotýkají víc, než si myslíme. Nechat se ukolébat tím, že Evropa doposud relativně respektovala mechanismy kolektivní bezpečnosti a naše země prozatím stojí stranou epicenter bezpečnostních hrozeb by mohlo být osudným omylem, který český národ již nejednou prožil. Ještě před 10ti lety by asi málokdo čekal, že kupř. na Ukrajině může vzniknout válečný konflikt. Naše země na případné bezpečnostní hrozby není sama vůbec připravena a tvrzení o zajištěné ochraně prostřednictvím NATO je jednou z největších lží polistopadového režimu.

To vše chceme změnit!

Základem naší koncepce bezpečí je zajistit ochranu před potenciálními hrozbami, přičemž pro naši zemi lze uvažovat především tři scénáře možného ohrožení:

a) Jednu z největších hrozeb představují reakce na ozbrojené konflikty, změny geopolitického uspořádání světa, světového klimatu, nedostatek obživy, a boj o nejvýznamnější či nejvzácnější zdroje. Tato situace podle OSN způsobí řadu migračních vln, jež se dotkne až dvou miliard lidí na planetě. Tito lidé se budou snažit dostat do lokalit vhodnějších pro život, především do Evropy. Má-li ČR udržet svoji kulturní, hodnotovou i politickou autonomii a vnitřní bezpečnost, nemůže otevřít své hranice migrantům a v případě potřeby musí být schopna se účinně bránit.

b) I když je střeoevropský region prozatím jedním z nejstabilnějších míst na světě, historie již mnohokrát ukázala, jak ošidné je na to spoléhat. Ukrajinská krize přenáší do Evropy nestabilitu a posunuje konfliktní linii s Ruskem k našim hranicím. V Polsku a Maďarsku získali moc vůdci náležící k autoritativní tradici obsahující též územní nároky, kterým ukrajinská krize dává příležitost k obrodě. A pokud nebyl v zájmu USA mír v Sýrii či Africe, nemusí být jejich zájmem ani mír v Evropě. Případný regionální konflikt ve střední Evropě tak není rizikem, které bychom mohli s naprostou jistotou vyloučit a tudíž na tuto alternativu zůstat zcela nepřípraveni.

c) I částečné zvýšení zastoupení národních (tj. nikoliv „proamerických“ sil) v Parlamentu může v ČR vyvolat pokus o zvrácení výsledku demokratických voleb. Pokud by tato metoda nepřinesla kýžený výsledek, nelze vyloučit ani „jugoslávský scénář“ – tedy vojenské napadení velmocí, která bude usilovat o udržení proamerického kurzu i za cenu porušení všech mezinárodních dohod včetně zákazu vojenské agrese. Jakkoliv i tato varianta se může dnes zdát velmi nepravděpodobná, ani zde nemůžeme zůstat nepřipraveni

Dosavadní bezpečnostní politika naší země spoléhá na členství v NATO. To je však lichá úvaha hazardující s naší bezpečností. Podle obvyklého „mediálního“ výkladu Washingtonská smlouva zajišťuje členským státům bezpečnost tím, že napadení jednoho z členských států budou ostatní členské státy vnímat jako napadení sebe sama. Washingtonská smlouva však nic takového nestanoví a pouze předpokládá, že bude-li vojensky napaden jeden z členských států, ostatní státy podniknou takovou akci, jakou budou považovat za nutnou, včetně použití ozbrojené síly. Tedy například pošlou napadenému státu podpůrný telegram. V žádném případě se však tedy nejedná o automatickou garanci vojenské pomoci.

Washingtonská smlouva zároveň předpokládá urovnávání mezinárodních sporů mírovými prostředky v souladu s Chartou OSN. Má-li dojít k vyslání ozbrojených sil, je dle této Charty nutné, aby o tom rozhodla RB OSN. O žádné z vojenských operací v rámci NATO však RB OSN nerozhodla. NATO tedy koná v rozporu s vlastní zakládající smlouvou, když namísto urovnávání sporů mírovými prostředky vyvolalo rozklad arabských států na severu Afriky a Blízkém Východě a spuštění dosud největší migrační vlny, která se stala největší bezpečnostní hrozbou Evropy v posledních letech. NATO rovněž opakovaně vojensky provokuje Rusko a na různých místech světa trvale projevuje skrytou či otevřenou agresi. NATO tak opakovaně a flagrantně porušuje své vlastní zakladatelské dokumenty, podle nichž má především chránit stabilitu a blahobyt národů v severoatlantickém prostoru.

Česká republika se vzhledem k členství v NATO účastní útočných válek a vojenských agresí, a nese tak spoluodpovědnost za tyto akce i jejich důsledky, avšak recipročně za to nemá ze strany NATO garantovanou ani ochranu vlastní integrity. Vlastní bezpečnostní mechanismy ochrany státu pak rovněž absentují. Kupř. stíhací a bitevní letouny Gripen má AČR zapůjčeno Švédskem s tím omezením, že v případě válečného konfliktu budou okamžitě navráceny Švédsku. Podobnými provizórii a „papírovými kulisami“ pro oko veřejnosti jsou naše ozbrojené složky doslova prolezlé.

Jsme přesvědčeni, že tato „koncepce bezpečnostní politiky“ je jednou z hlavních hrozeb pro naši zemi, přičemž vojenská síla i politická dominance USA je natolik velká, že není možné předpokládat revizi fungování NATO. Provokovat obyvatele jiných států na vojenských operacích v zájmu cizích velmocí bez mandátu OSN a ani v omezené míře neplnit základní úkoly v oblasti zabezpečení obrany státu je hazard s bezpečností státu blížící se k vlastizradě. Současná struktura NATO není o partnerství, ale o dominanci jedné armády v koalici s několika dalšími mocnostmi za symbolické podpory většiny ostatních členů. ČR je tak v současné době při objektivním hodnocení stavu ozbrojených sil členských států NATO spíše v pozici dobité kolonie.

Vhledem k popsaným skutečnostem proto preferujeme vystoupení z NATO v případě souhlasu daného v celostátním referendu po patřičné veřejné diskusi, která by referendu předcházela. Diskuse musí detailně prezentovat objektivní informace ve prospěch setrvání i opuštění, a to včetně důsledků významných nákladů, které bychom v souvislosti s vystoupením z NATO museli nést.

V případě opuštění NATO musí ČR počítat s odmítavou reakcí Západu, aktivací západních agentur i rezidentů v klíčových institucích a nátlakových skupinách, kteří ovládají v ČR řadu vlivných médií i neziskových organizací. Tyto skupiny budou připraveny udělat maximum, aby vystoupení ČR z NATO zabránily, což může vyústit až v pokusy o svržení demokraticky zvolené vlády pod falešnou záminkou. Z toho důvodu navrhneme řadu legislativních opatření, především s cílem omezit zastřené působení neziskových a nestátních organizací, zejména nastavením pravidel pro jejich financování a kontrolou jejich finančních toků dle vzorů osvědčených ze zahraničí. Obdobně bude nutné legislativně zakotvit krizové situace ohrožení národní bezpečnosti a okolnosti, kdy může stát převzít pod svoji kontrolu přírodní zdroje, výrobní podniky, masmédiá a další objekty důležité pro obranu ČR vlastněné soukromými subjekty, včetně zahraničních vlastníků. Veškerá opatření musí v nezbytně nutné míře chránit národní zájem, ale současně se nesmí změnit v „hon na čarodějnice“, který by zasáhl nevinné osoby či ohrozil demokratický charakter naší společnosti.

Nechceme být militantní zemí. V případě opuštění NATO proto prosadíme vyhlášení neutrality obdobné postavení současného Rakouska, Švédska či Finska, jakož i inspiraci jejich bezpečnostními systémy, kdy kupř. finský model nevyklučuje ani případnou spolupráci s NATO na bázi dvoustranné dohody, bude-li to pro stát přínosné.

Nové dohody o kolektivní obraně můžeme uzavírat tehdy, budou-li obsahovat reálné garance vzájemné pomoci a jednotliví partneři se budou podílet na společných obranných projektech úměrně svým možnostem. Předpokládání partneři středoevropského prostoru vykazují rozdílné strategické směřování a odlišné dlouhodobé cíle, které nemohou sloužit pro základ opravdu účinné obranné aliance. Přesto je důležité s potenciálními partnery jednat a hledat reálné propojení našich zájmů, i kdyby se mělo jednat jen o spojení krátkodobá a účelová. V blízké budoucnosti to může být jeden z modů vivendi zahraniční a bezpečnostní politiky ČR. Vzhledem k popsané rozdílnosti v dlouhodobých záměrech států středoevropského prostoru a objektivním limitům vymahatelnosti mezinárodního práva nás však sebelepší mezinárodní dohoda o společné obraně neopravňuje rezignovat na vybudování vlastních mechanismů ochrany bezpečnosti státu.

Klíčem k nové a účinné obranné koncepci je využití výhod strategické polohy ČR mezi dvěma mocenskými bloky, tj. Západem a Východem, konkrétně mezi USA a EU na Západě, a Ruskem, Čínou a dalšími zeměmi na Východě. Oba mocenské bloky, stejně jako jednotlivé země, hledají spojence pro své záměry. Pokud chceme nalézt alternativu k současnému koloniálním postavení, musíme spojit v synergické jednotě obrozené národní sebevědomí, nově budované národního hospodářství, dlouhodobě promyšlenou domácí i zahraniční politiku a komplex vo-

jenských opatření, aby všechny tyto části tvořily předpoklady pevného celku. Poté může ČR zaujmout pozici samostatného hráče v mezinárodním společenství národů a plnit obtížnou roli vyvažování mocenských tlaků z Východu i Západu. To sice nemusí přinášet úplnou nezávislost naší zahraniční politiky, ale zároveň odstraní jednosměrné lokajství vydávající naši zemi na milost jednomu z mocenských bloků v rozporu s naším národním zájmem a svědomím. Tento záměr bude nepochybně velmi obtížné naplnit, ale je to jediná šance na vymanění se ze současného koloniálního postavení.

Pakliže občané v referendu rozhodnou o setrvání v NATO, budeme usilovat o propojení alespoň krátkodobých zájmů některých okolních států tak, aby vzniklo společenství převážně menších států NATO založené na „pasivním“ členství s co nejmenší aktivitou v kontroverzních aktivitách Aliance. Takové úsilí nutno ale koncipovat tak, aby nevedlo z louže NATO pod okap tzv. „Evropské armády“ pod vedením Německa. Z toho důvodu budeme usilovat o stažení tzv. „Letter of Intent“, který podepsal ministr obrany ČR Stropnický v roce 2017, který umožňuje začlenění české 4. brigády v Žatci pod velení 10. německé obrněné divize, či jiných podobných kroků.

Armádu ČR budeme i při setrvání v NATO budovat v souladu s naším bezpečnostním modelem s výjimkou oblastí, kde to při setrvání v Alianci nebude možné. Takto budeme výrazně omezení např. při nákupu zbraňových systémů, které budou muset odpovídat standardům NATO, a patrně tak nebude možné prosadit akvizice zbrojních zakázek pro české firmy. Podobně bude hrozit zavlčení ČR do ozbrojeného konfliktu s atomovou supervelmocí (Rusko, Čína), neboť ČR sice právně vázána k pomoci státům v NATO není, ovšem fakticky může být k těmto nucena ekonomickými sankcemi či silově ostatními členy NATO v případě konfliktu světových rozměrů. I při takovémto tlaku však využijeme všech prostředků, abychom se neúčastnili akcí, které by byly v rozporu s našimi národními zájmy, bezpečností státu či kategorickými požadavky naší zahraniční politiky, a budeme vždy hledat řešení za daných okolností nejvýhodnější pro naši zemi, nikoliv pro Alianci či jiné cizí zájmy.

Bez ohledu na pokračování či ukončení našeho členství v NATO prosadíme novou koncepci bezpečnostní politiky naší země, která bude účinně reagovat na bezpečnostní hrozby popsané v úvodu této kapitoly a poskytovat občanům skutečnou ochranu. Armáda ČR musí být schopna v součinnosti s dalšími bezpečnostními složkami státu bránit nedotknutelnost území ČR a její primární působení musí být na našem území, nikoliv zahraničních misích. Musí být připravena okamžitě a efektivně zasáhnout proti nelegální migraci a obstát i při nevojenských zásazích při živelných katastrofách.

Armáda ČR musí mít dostatek moderní výzbroje a kapacit na obranu republiky v krátkodobém regionálním konfliktu, v ideálním případě by měla odradit agresora již svou připraveností. V případě napadení nepoměrně silnějším agresorem by měla být schopna bránit po krátký čas základní infrastrukturu státu, čímž by vytvořila prostor pro rozvinutí spojeneckých vojsk a krizová diplomatická jednání.

Pro zajištění těchto cílů prosadíme obsazení klíčových postů v armádě odborníky a nikoli politickými nominanty a modernizaci výzbroje i vybavení v maximální možné míře z českých zdrojů,

jakož i průhlednost a důslednou veřejnou i nezávislou odbornou kontrolu veřejných zakázek při nákupu vojenského materiálu.

Vybudujeme početně nevelkou, ale vysoce efektivní armádu se specializovanými jednotkami. Profesionální armádu budeme doplňovat placenými dobrovolníky z řad občanů specializovaných na určité druhy bezpečnostních ohrožení (přírodní katastrofa, biologické riziko, teroristický útok, vojenská intervence apod.). Obnovíme všeobecnou dostupnost základních ochranných prostředků (např. plynové masky) pro obyvatelstvo a zajistíme základní bezpečnostní gramotnost občanů pro případ různých bezpečnostních rizik (např. co dělat při vyhlášení poplachu apod.)

Obrana vlasti nesmí být nařízenou povinností, ale hrdým právem každého občana. Pokusíme se o takovou obnovu ztotožnění občanů s naší zemí, aby ji v případě potřeby chtěli dobrovolně bránit jako svoji vlast v zájmu všeho lidu a nevnímali ji jako majetek politiků či podnikatelů a případný konflikt jako důsledek politických chyb, arogance či účasti na agresivních mezinárodních operacích, k nimž došlo bez souhlasu občanů.

Všemi prostředky budeme podporovat mír a celosvětovou koalici proti terorismu obdobnou jako byla proti hitlerovskému fašismu. Naším cílem je důsledná ochrana před islamizací, fašismem, rasismem, nelegální migrací či vnučováním pravidel mimoevropských kultur a náboženství. Budovat vojenské základny či zařízení na našem území (viz např. dřívější záměr výstavby radaru USA) bude možné pouze na základě souhlasu občanů daného v referendu jedině, pokud to bude nutné k zabezpečení obrany ČR.

Budeme bojovat proti eskalaci bezpečnostních hrozeb a militarizace společnosti. Podpoříme spolupráci se všemi zahraničními organizacemi demokratického, mírového, sociálního a humanitárního charakteru. V řešení migračních a humanitárních krizí budeme klást ve spolupráci s těmito organizacemi důraz na řešení příčin těchto jevů a stabilizaci poměrů v místě jejího vzniku.

Budeme usilovat o překonání agresivních bezpečnostních bloků, reliktvů studené války a vojenských struktur ovládaných nadnárodním kapitálem. Cílem je orientace na systém kolektivní bezpečnosti v rámci OSN a prosazování modernější, kolektivní celoevropské organizace bezpečnosti. Budeme zároveň usilovat o prosazení organizačních změn v OSN k dosažení větší rovnoprávnosti mezi státy a snížení vlivu světových mocností. Potřebná je reforma RB OSN i oslabení exkluzivity jejích členů ve prospěch další států a Valného shromáždění OSN. Budeme usilovat rovněž o pokračování tradic helsinského mírového procesu bez recidiv studené války. V naší zemi platí pro všechny naše pravidla, a kdo zde chce žít, musí toto bezpodmínečně akceptovat. Nikdy neuznáme jakékoliv snahy o vytvoření islámských či jiných enkláv, které by se pokoušely vymanit z působnosti právního řádu a mravních pravidel naší společnosti. Nikdy neuznáme dvojí manželství uzavřené podle cizích právních předpisů, manželství s nezletilým, pravidla popírající rovnost mužů a žen či jiná pravidla odporující pravidlům naší společnosti. Kategoricky tak budeme trvat na odmítnutí povinnosti respektovat práva vyplývající z náboženské či kulturní odlišnosti migrantů, která je v rozporu s platnou legislativou a kulturou ČR i

mezinárodně uznanými humanitárními principy. Okamžitě vyhostíme osoby, které tyto zásady poruší či budou agitovat ve prospěch jejich porušování s nekompromisními postihy každého podporovatele antihumánních organizací, zejména usurpujících si právo na vládu či nadřazenost vůči ostatním. Naopak pomůžeme těm migrantům, kteří jsou schopni se začlenit do našich vzdělávacích, pracovních i občanských kolektivů, a ochotni přizpůsobit.

17) Od vazalství k rovnoprávné evropské spolupráci

Od našeho vstupu do EU již uplynulo dostatek času k tomu, abychom mohli hodnotit, nakolik se jeho prostřednictvím splnila naše očekávání, jaký je poměr zisků a ztrát z tohoto členství plynoucích a jaký vývoj tohoto spojení lze očekávat. I samotná EU se od doby našeho přistoupení podstatně proměnila, a to nejen novelizací zakladatelských smluv pomocí Lisabonské smlouvy. Na jedné straně nám vstup do EU přinesl nemalé výhody v podobě volného pohybu zboží, služeb či kapitálu či přístup k evropským dotacím, současně jsme nuceni strpět proces koncentrace politické moci v Bruselu s řadou kontroverzních požadavků, dvojitou kvalitu potravin či vysávání naší ekonomiky nadnárodními evropskými korporacemi. Část politické reprezentace prezentuje naivní eurooptimismus tvrzením, že ČR je čistým příjemcem finančních prostředků z fondů EU, avšak zapomíná na masivní odliv zisků z české ekonomiky i naše přímé platby do rozpočtu EU, které naše postavení čistého příjemce relativizují. Opačná část politického spektra prezentuje obdobně naivní euroskepticismus spojený začasť s primitivním nacionalismem, ale seriózní hloubková analýza současné situace a koncepce mapující naše další možnosti ve vztahu k Evropské unii s cílem maximalizace užitku našich občanů schází.

To vše chceme změnit!

Připravíme komplexní odbornou analýzu mapující výhody, nevýhody, příležitosti a ohrožení vyplývající z naší současné podoby členství v EU, a to spolu s možnostmi řešení negativních jevů v rámci zachování členství či mimo něj. Současně připravíme souhrn minimálních kategorických požadavků, na kterých bude naše země při setrvání v EU bezpodmínečně trvat (např. odmítání „německého“ přístupu k migrační politice a přijetí migračních kvót) a zahájíme s příslušnými orgány EU politický dialog čímž ověříme, nakolik jsou naše požadavky prosaditelné v rámci členství v EU.

Na základě výše uvedených dokumentů a závěrů z politických jednání s orgány EU zahájíme veřejnou diskusi o dalším postupu a našem případném opuštění Evropské unie, k němuž vyhlásíme celostátní referendum.

Pokud občané rozhodnou o setrvání v EU, budeme trvat na našich minimálních kategorických požadavcích i za cenu, že by EU zahájila s ČR řízení o vyloučení ze svých struktur. Realizaci našeho ekonomického modelu i dalších programových bodů budeme prosazovat všemi právními prostředky českého i evropského práva a politickým vyjednáváním. V koordinaci s obdobně smýšlejícími (zpravidla menšími) státy EU se pokusíme prosadit příslušné změny i v obsahu evropského práva, jakož i blokovat další divergenci EU od našich programových cílů. Nepřipustíme bezpečnostní, kulturní, hodnotové či politické ohrožení zájmů ČR a našich občanů plynoucí z migrační krize a budeme požadovat důslednou ochranu vnějších hranic EU. Budeme prosazovat skutečné rozhodování na půdě orgánů EU namísto rozhodujícího vlivu silných nadnárodních korporací, a posílení moci volených orgánů na úkor orgánů jmenovaných. Budeme bránit přijetí EURA v ČR, která je ze svého principu nástrojem ožebračování slabších ekonomik

EU a nemůže sloužit jinému účelu ani za pozměněných podmínek. Budeme prosazovat vytvoření protiváhy koncentrace moci v Bruselu trvalejším a hlubším stmelěním postojů menších států s požadavkem na posílení jejich vlivu a budeme proto tyto účely vytvářet rovnoprávné koalice napříč EU. Budeme též bojovat proti dvojí kvalitě potravin, zboží i služeb a veškerým dalším projevům nerovnosti, která způsobuje preferenci zájmů politicky a ekonomicky silných členských států na úkor těch slabších.

Pokud občané rozhodnou o vystoupení z EU, bude nutno ihned uvést v život předem připravený systém opatření k tlumení ekonomického šoku z této změny a přípravu k postupnému přechodu na nový hospodářský model fungování společnosti i obnovení dalších politik, o kterých v rámci EU nemůžeme sami rozhodovat. Řízený a předem pečlivě připravený přechod od koloniálního postavení k autonomnímu politicko-ekonomickému modelu otevře prostor k postupnému získání politické i ekonomické svobody a umožní vybudovat hospodářství opět na svébytných základech, což posléze přinese rostoucí a trvalý blahobyt celé společnosti. Základy hospodářské vize naší budoucnosti jsme představili v předchozích kapitolách s důrazem na obnovu státních podniků v klíčových odvětvích, podporu družstevního i soukromého podnikání za podmínky vytvoření pracovních míst pro české zaměstnance s adekvátními mzdami, a vytlačení parazitujících společností vysokým zdaněním spolu s ekonomickou diplomacií a podporou kvalitního exportu s vysokou přidanou hodnotou. I po odchodu z EU budou tyto kroky vystaveny omezením vyplývajícím z řady obchodních či daňových smluv, k nimž ČR přistoupila v 90. letech. Provedeme proto jejich revizi a vypovíme takové smlouvy, u nichž by i po započtení případných sankcí převážil pro naši zemi užitek nad ztrátami. Zároveň využijeme všech možností zahraniční politiky, výhod plynoucích z naší geografické polohy a schopností českých občanů (vysoká kvalifikovanost, schopnost špičkového výzkumu inovací aj.), abychom pro ČR prosadili cestu vyvažování tlaků dvou nadnárodních politických bloků (transatlantického a euroasijského), a aby ČR nebyla vazalem žádného z nich. Na základě nově uzavíraných dvoustranných dohod by pak mohla ČR vybudovat síť funkčních mezinárodních vztahů, které by jí dovoľovaly vlastní, do jisté míry nezávislou, hospodářskou, kulturní i mezinárodní politiku.